HANDBOK

FÖR BIBELFORSKARE

EN SAMLING AF

SKRIFTSPRÅK OCH HISTORISKA CITAT

ORDNADE I KAPITEL

FRAMSTÄLLANDE EVANGELIETS ELLER FRÄLSNINGSPLANENS GRUNDSATSER

ÖFVERENSSTÄMMANDE MED

DE URSPRUNGLIGA KRISTNES

OCH DE SISTA DAGARS HELIGES

TRO OCH LÄRDOMAR

TREDJE UPPLAGAN

KÖPENHAMN

UTGIFVEN OCH FÖRLAGD AF ANDREAS PETERSON

TRYCKT HOS J. D. QVIST & KOMP. (A. LARSEN)

1900

All skrift, af Gud ingifven, är ock nyttig till undervisning, till bestraffning, till upprättelse, till tuktan i rättfärdighet.

Paulus.

FÖRORD.

Vi hafva härmed glädjen att framlägga ett litet verk, som vi hoppas skall uppfylla sitt ändamål, nämligen att i verkligheten blifva en hjälpreda för alla som önska lära att förstå den heliga skrifts innehåll, och därigenom vinna sann kunskap om frälsningsplanen eller evangeliets grundsatser. Detta verk har till afsikt att utpeka och förklara de första kristnas tro och lärdomar, äfven det som nu bibehållas af vår tids kristendom som det, hvilket från tid till annan har blifvit förändrat eller afskaffat. Den betraktar Guds handlingssätt med människorna från begynnelsen till våra dagar, samt utpekar profetior, både de hvilka äro uppfylda samt de som ännu förväntas skola uppfyllas i en när framtid.

I en tid som den hvari vi lefva, och i hvilken där uppstår så oändligt många spörsmål

på det religiösa område och så många af de för århundraden kyrkeliga ritualer och lärdomar, hvilka visa sig vid en noggrann undersökelse att vara människostadgar, således utan värde, må en bok som denna vara särdeles nyttig till att leda dem som söka efter sanning och kunskap in på rätta vägen till de skatter, som de söka efter.

Det är vårt hopp och innerliga önskan att denna upplagan måtte möta den samma välvilja som den förra hos våra medkristna och Guds helige som vi tro den förtjänar, samt att den må blifva ett medel igenom Guds allvisa styrelse till att upplysa många uppriktiga själar om den heliga skrifts dyrbara sanningar.

Köpenhamn, i maj 1900.

ANDREAS PETERSON.

Evangelium.

Hvad Evangelium är. Ty jag skämmes icke vid Kristi evangelium, ty det är en Guds kraft till frälsning för hvar och en som tror. (Rom. 1: 16.)

Begynnelsen af Jesu Kristi, Guds Sons, evangelium.

Johannes uppträdde döpande i öknen och predikande bättringens dop till syndernas förlåtelse.

Och till honom utgingo hela Judiska landet och Jerusalems invånare, och de läto alla döpa sig af honom i floden Jordan, bekännande sina synder.

Och han predikade och sade: Efter mig kommer den som är starkare än jag, hvilkens skorem jag icke är värdig att luta mig ned och upplösa.

Jag har döpt eder med vatten, men han skall döpa eder med den Helige Ande. (Mark. 1: 1, 4, 5, 7, 8.)

Ty Guds nåd har uppenbarats med frälsning för alla människor och lärer oss att försaka ogudaktigheten och de världsliga lustarna och lefva tuktigt och rättfärdigt och gudligt i denna världen, väntande det saliga hoppet och uppenbarelsen af den store Gudens och vår Frälsares, Jesu Kristi, härlighet, hvilken har utgifvit sig själf för oss, på det att han skulle återlösa oss från all orättfärdighet och rena åt sig ett egendomsfolk, som beflitar sig om goda gärningar. (Titus 2: 11—14.)

Men sedan Johannes hade blifvit satt i fängelse, kom Jesus till Galileen och predikade evangelium om Guds rike, sägande: Tiden är fullbordad, och Guds rike är nära. Gören bättring och tron evangelium. (Marc. 1: 14, 15.)

Det är oföränderligt. Men om ock vi eller en ängel från himmelen annorlunda predikade evangelium för eder, än vi hafva predikat för eder, han vare förbannad. (Gal. 1: 8.)

En kropp och en Ande, såsom I ock hafven blifvit kallade i ett eder kallelses hopp, en Herre, en tro, ett dop, en Gud, och allas Fader som är öfver alla, genom alla och i alla. (Ef. 4: 4—6.)

Kunskap därom kan erhållas genom bön. Men om någon af eder har brist på vishet, han bedje därom af Gud, som i enfald och utan förebråelser gifver åt alla; och hon skall varda honom gifven.

Men han bedje i tro, icke tviflande; ty den som tviflar är såsom hafvets våg, som af vädret drifves och kastas. (Jak. 1: 5, 6.)

Genom lydnad. Då svarade Jesus dem och sade: Min lära är icke min, utan dens, som har sänt mig.

Om någon vill göra hans vilja, skall han förstå, om läran är från Gud, eller om jag talar af mig själf. (Joh. 7: 16, 17.)

Genom uppenbarelse. Att hemligheten blifvit för mig kungjord genom en uppenbarelse, som bland andra släkten icke har blifvit kungjord för människornas barn, såsom hon nu genom Anden har blifvit uppenbarad för hans heliga apostlar och profeter. (Ef. 3: 3, 5.)

Men jag gör eder kunnigt mina bröder, att det evangelium, som af mig har blifvit predikat, icke är något mänskligt, ty icke heller har jag undfått eller lärt det af någon människa, utan genom uppenbarelse af Jesus Kristus. (Gal. 1: 11, 12.)

Utan såsom det är skrifvit: Hvad intet öga har sett och intet öra hört och hvad i ingen människas hjärta har uppstigit, hvad Gud har berett åt dem, som älska honom.

Men för oss har Gud uppenbarat det genom sin Ande, ty Anden utransakar allt, ja, ock Guds djupheter. (1 Kor. 2: 9, 10.)

De ringa äro kallade att förkunna det.

Och när han vandrade omkring utmed det Galileiska hafvet, såg han två bröder, Simon, som kallas Petrus, och Andreas, hans broder, kasta ut nät i hafvet, ty de voro fiskare.

Och han sade till dem: Följen mig, och jag skall göra eder till människofiskare.

Och när han hade gått vidare därifrån, såg han två andra bröder, Jacob, Sebedei son, och Johannes, hans broder, som jämte sin fader, Sebedeus, i båten lagade sina nät, och han kallade dem till sig. (Matt. 4: 18, 19, 21.)

Och när Jesus därifrån gick förbi, såg han en man, som hette Matteus, sitta vid tullen, och han sade till honom: Följ mig. Då stod han upp och följde honom. (Matt. 9: 9.)

Ty sen, mina bröder, på eder kallelse, att icke många vise efter köttet, icke många mäktiga, icke många ädlingar äro kallade.

Utan det i världen dåraktiga har Gud utvalt, på det att han skulle komma de vise på skam, och det i världen svaga har Gud utvalt, på det att han skulle komma det starka på skam.

Och det i världen oädla och föraktade har Gud utvalt, och det som intet var, på det att han skulle göra omintet det som något var, på det att intet kött må berömma sig inför honom. (1 Kor. 1: 26--29.)

Huru myndighet erhålles. Och ingen tager sig själf den hedern, utan den som kallas af Gud, likasom Aron.

Så har icke heller Kristus gjort sig själf härlig, att han skulle blifva öfverstepräst, utan den som sade till honom: „Du är min son; i dag har jag födt dig". (Ebr. 5: 4, 5.)

Då vardt Herren mycket vred öfver Moses och sade: Vet jag icke, att din broder Aron af Levi släkt är talande? Och si, han skall utgå emot dig, och då han får se dig, skall han glädja sig af hjärtat.

Du skall tala till honom och sätta orden i munnen på honom; och jag skall vara i din och i hans mun och lära eder, hvad I göra skolen.

Och han skall tala för dig till folket. Han skall vara din mun och du skall vara hans gud. (2 Mos. 4: 14—16.)

Ansvaret som påhvilar dem som äro bemyndigade. Ty om jag förkunnar evangelium, är det icke någon berömmelse för mig, ty jag måste så göra; och ve mig om jag icke förkunnar evangelium. (1 Kor 9: 16.)

Du människobarn, jag hafver satt dig till en väktare öfver Israels hus, du skall höra ordet af min mun och göra dem en varning på mina vägnar.

Om jag säger till den ogudaktige: Du måste döden dö, och du varnar honom icke och säger honom det icke, att den ogudaktige tager sig vara för sitt ogudaktiga väsende, på det att han må

blifva lefvande; så skall den ogudaktige dö för sina synders skull, men hans blod vill jag kräfva utur din hand.
Men om du varnar den ogudaktige, och han icke omvänder sig från sitt ogudaktiga väsende och vägar, så skall han för sina synders skull dö, men du hafver friat din själ. (Hes. 3: 17—19.)

Skall predikas i hela världen. Och evangelium måste först varda predikat ibland alla folk. (Marc. 13: 10.)

Och detta evangelium om riket skall varda predikat i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk, och då skall änden komma. (Matt. 24: 14.)

Och han sade till dem: Gån ut i hela världen och prediken evangelium för hela skapelsen. (Marc. 16: 15.)

Öfverensstämmande därmed skola alla människor blifva dömda. På den dag, då Gud skall döma människornas hemligheter, efter mitt evangelium, genom Jesus Kristus. (Rom. 2: 16).

Den som förkastar mig och icke mottager mina ord, han har en som dömer honom; det ord, som jag har talat, det skall döma honom på den yttersta dagen.
Ty jag har icke talat af mig själf, utan Fadern, som har sändt mig, han har bjudit mig hvad jag skall säga och hvad jag skall tala.
Och jag vet, att hans bud är evigt lif; därföre, hvad jag talar, det talar jag såsom Fadern har sagt mig. (Joh. 12: 48—50.)

Ty tiden är, att domen skall begynna på Guds hus, och om den börjar på oss, hvad skall då blifva deras slut, som icke tro Guds evangelium?

Och om den rättfärdige med nöd blifver frälst, huru skall det då gå den ogudaktige och syndaren? Därföre böra ock de som lida efter Guds vilja anbefalla sina själar åt honom, såsom åt en trofast skapare, med goda gärningar. (1 Pet. 4: 17—19).

Såsom ett bevis på Guds rättfärdiga dom, att I mån aktas värdiga Guds rike, för hvars skull I ock liden, om det annars är rättfärdigt hos Gud att med bedröfvelse vedergälla dem som bedröfva eder, och att gifva eder, som bedröfvens, vederkvickelse med oss, när Herren Jesus varder uppenbar från himmelen med sin makts änglar, i eldslåga, för att hämnas på dem som icke känna Gud och icke lyda vår Herres Jesu Kristi evangelium, hvilka skola lida straff, evigt fördärf ifrån Herrens ansikte och från hans krafts härlighet. (2 Tess. 1: 5—9.)

Tro

eller

den första grundsatsen i evangeliet.

Hvad tro är. Tron är en viss tillförsigt om det man hoppas, en öfvertygelse om ting, som icke synas. (Ebr. 11 : 1.)

Huru tro erhålles. Huru skola de då åkalla den, på hvilken de icke tro? Och huru skola de tro den som de icke hafva hört? Och huru skola de höra, utan att någon predikar?

Så är tron af predikan och predikan genom Guds ord. (Rom. 10: 14, 17.)

Är grundvalen till frälsningens plan. Låtom oss därföre lämna de första grunderna af Kristi lära och fortgå till fullkomligheten och icke åter lägga grund med bättring från döda gärningar och med tro på Gud. (Ebr. 6: 1.)

Trons nödvändighet. Utan tro är det omöjligt att täckas Gud, ty den som vill komma till Gud måste tro, att han är, och att han lönar dem som söka honom. (Ebr. 11: 6.)

Och han sade till dem: Gån ut i hela världen och prediken evangelium för hela skapelsen.

Den som tror och blifver döpt, han skall varda frälst, men den som icke tror, han skall varda fördömd. (Marc. 16: 15, 16.)

Ty så älskade Gud världen, att han utgaf sin enfödde Son, på det att hvar och en som tror på honom icke må förgås, utan hafva evigt lif.

Ty icke sände Gud sin Son i världen för att döma världen, utan på det att världen skulle varda frälst genom honom.

Den som tror på honom, han varder icke dömd, men den som icke tror, han är redan dömd, emedan han icke tror på Guds enfödde Sons namn. (Joh. 3: 16—18.)

... men dem gagnade icke det ord de hade hört, emedan det icke hade genom tron blifvit införlifvadt med dem som hade hört det. (Ebr. 4: 2.)

Kraft och verkan. Genom tron förstå vi, att världen har blifvit fullbordad genom Guds ord, så att det man ser icke har tillkommit af det som synes.

Genom tron tilredde Noah, sedan han hade fått uppenbarelse om det som ännu icke syntes, i helig fruktan en ark för att rädda sitt hus, och

genom henne fördömde han världen och vardt arfvinge till den rättfärdighet, som är af tron.

Genom tron lydde Abraham, då han vardt kallad att draga ut till det land han skulle få till arf, och drog ut, icke vetande hvart han skulle komma.

Genom tron vistades han såsom främling i löftets land, såsom i ett främmande land, och bodde i tält med Isak och Jakob, medarfvingarne till samma löfte, ty han väntade på den stad, som har grundvalar, hvilkens byggmästare och skapare Gud är.

Genom tron fick och själfva Sara kraft till att grundlägga en afkomma och födde, fastän öfverårig, emedan hon höll den för trofast, som hade gifvit löftet.

Genom tron offrade Abraham, Isak, när han sattes på prof, och den enfödde sonen offrade han, som hade fått löftena, och till hvilken det hade blifvit sagt: „Genom Isak skall säd upkallas efter dig."

Men han tänkte, att Gud är mäktig äfven att uppväcka från de döda; hvarföre han ock återfick honom till en förebild.

Genom tron vägrade Moses, sedan han blifvit stor, att kallas son af Faraos dotter, och ville hellre lida misshandling med Guds folk, än till en tid hafva lust i synden, och höll Kristi försmädelse för större rikedom än Egyptens skatter, ty han såg efter lönen.

Genom tron lemnade han Egypten, utan fruktan för konungens vrede, ty med den osynlige likasom för ögonen härdade han ut.

Genom tron gingo de genom Röda hafvet såsom genom ett torrt land, då egypterna, som försökte detsamma, blefvo fördränkta.

Genom tron föllo Jerikos murar, sedan man sju dagar hade gått rundt om dem.

Och hvad skall jag mer säga? Ty tiden blefve mig för kort, om jag skulle förtälja om Gideon, Barak och Simon och Jefta och om David och Samuel och profeterna, hvilka genom tron hafva besegrat konungariken, öfvat rättfärdighet, fått löften, tillstoppat lejons munnar, släckt elds kraft, undkommit svärdsegg, blifvit starke efter svaghet, blifvit väldig i krig och drifvit främmande härar på flykten. (Ebr. 11: 3—34.)

Sannerligen säger jag eder: Om I hafven tro såsom ett senapskorn, så skolen I kunna säga till detta berg: flytta dig härifrån dit bort, och det skall flytta sig och intet skall vara omöjligt för eder. (Matt. 17: 20.)

Då sade Jesus till honom: Ja, om du kan tro. Allt är möjligt för den som tror. (Marc. 9: 23.)

Men dem som tro skola dessa tecken åtfölja: I mitt namn skola de utdrifva onda andar, de skola tala med nya tungor; ormar skola de bära, och om de dricka något som är dödande, skall det icke skada dem; på sjuka skola de lägga händerna, och de skola blifva helbrägda. (Marc. 16: 17—18.)

Jämte allt detta tagen trons sköld, med hvilken I skolen kunna utsläcka alla den ondes glödande pilar. (Ef. 6: 16.)

Ty allt det som är födt af Gud, det öfvervinner världen, och detta är den seger, som har öfvervunnit världen, vår tro. (1 Joh. 5: 4.)

Tro på Gud. Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Den som hör mitt tal och tror den som har sändt mig, han har evigt lif och kommer icke i dom, utan har öfvergått från döden till lifvet. (Joh. 5: 24.)

Men detta är det eviga lifvet, att de känna dig, den ende sanne Guden, och den du har sändt, Jesus Kristus. (Joh. 17: 3.)

Allt har blifvit mig öfverlåtet af min Fader; och ingen känner, hvilken Sonen är, utan Fadern, och hvilken Fadern är, utan Sonen och den, för hvilken Sonen vill uppenbara det. (Luk. 10: 22.)

Ty fördenskull arbeta vi och varda försmädade, att vi hoppas på den lefvande Guden, hvilken är alla människors frälsare, i synnerhet de troendes. (1 Tim. 4: 10.)

Hvilken (Kristus) var förut bestämd före världens grundläggning, men i de yttersta tiderna blifvit uppenbarad för eder skull, som genom honom tron på Gud, hvilken har uppväckt honom från de döda och gifvit honom härlighet, på det att I skullen hafva tro och hopp till Gud. (1 Pet. 1: 20, 21.)

Tro på Kristus. Jesus sade: Jag är uppståndelsen och lifvet; den som tror på mig, han skall lefva, om han än dör, och hvar och en som lefver och tror på mig, han skall icke dö evinnerligen. (Joh. 11: 25, 26.)

Den som tror på Sonen, han har evigt lif, men den som icke tror Sonen skall icke få se lif, utan Guds vrede förblifver öfver honom. (Joh. 3: 36.)

Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Den som tror på mig, äfven han skall göra de gärningar, som jag gör; och större än dessa skall han göra, ty jag går till min Fader. (Joh. 14: 12.)

Så gjorde ock Jesus i sina lärjungars åsyn många andra tecken, som icke äro uppskrifna i denna bok.

Men dessa äro uppskrifna, på det att I skolen tro, att Jesus är Kristus, Guds Son, och att I genom tron skolen hafva lif i hans namn. (Joh. 20: 30, 31.)

Och i ingen annan är frälsningen, ty det är icke något annat namn under himmelen, bland människor gifvet, i hvilket vi skola blifva frälsta. (Ap. 4: 12.)

Och detta är hans bud, att vi skola tro på hans Sons Jesu Kristi namn och älska hvarandra, efter det bud, han har gifvit oss.

Och den som håller hans bud förblifver i honom och han i honom, och däraf veta vi, att han förblifver i oss, genom Anden, som han har gifvit oss. (1 Joh. 3: 23, 24.)

Den som tror på Guds Son, han har vittnesbördet inom sig; den som icke tror Gud, han har gjort honom till en lögnare, emedan han icke har trott det vittnesbörd, hvilket Gud gifvit om sin Son.

Och detta är vittnesbördet, att Gud har gifvit oss evigt lif, och detta lif är i hans Son.

Den som har Sonen, han har lifvet, den som icke har Guds Son, han har icke lifvet.

Detta har jag skrifvet till eder, på det att I mån veta, att I hafven evigt lif, I som tron på Guds sons namn. (Joh. 5: 10—13.)

Tro på den Helige Ande. Men I skolen undfå kraft, när den Helige Ande kommer öfver eder, och I skolen vara mina vittnen både i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien och intill jordens ände. (Ap. 1: 8.)

Och vi äro vittnen om allt detta, så ock den Helige Ande, hvilken Gud har gifvit dem som lyda honom. (Ap. 5: 32.)

Johannes predikade, om Jesus från Nasaret, huru Gud har smort honom med den Helige Ande och kraft, han som vandrade omkring och gjorde väl och botade alla som voro öfverväldigade af djäfvulen, ty Gud var med honom. (Ap. 10: 38.)

Och när jag begynte tala, föll den Helige Ande på dem, såsom och i förstone på oss.
Och jag kom i håg Herrens ord, huru han hade sagt: Johannes döpte med vatten, men I skolen döpa med den Helige Ande.
Om nu Gud har gifvit dem lika gåfva med oss, som kommit till tro på Herren Jesus Kristus, hvem var då jag, att jag skulle kunna hindra Gud? (Ap. 11: 15—17.)

Men Hugsvalaren, den Helige Ande, hvilken Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära eder allt och påminna eder allt hvad jag har sagt eder. (Joh. 14: 26.)

Ty tre äro de som vittna: Anden och vattnet och blodet, och de tre äro till ett. (1 Joh. 5: 7, 8.)

Tro på fortsatt uppenbarelse. Ty Herren Herren gör intet, utan att han uppenbarar för sina tjänare profeterna sin hemlighet.
Lejonet ryter, ho skulle icke frukta sig? Herren Herren talar, ho skulle icke profetera? (Amos 3: 7, 8.)

När profetian ute är, så förskingras folket; men väl är honom, som lagen vid makt håller. (Ord. 29: 18.)

Utsläcken icke Anden; förakten icke profetior. (1 Tes. 5: 19, 20).

Och Jesus svarade och sade till honom: Salig är du, Simon, Jonas' son, ty kött och blod har icke

uppenbarat det för dig, utan min Fader, som är i himmelen.

Jag säger ock dig, att du är Petrus; och på denna klippa skall jag bygga min församling, och dödsrikets portar skola icke varda henne öfvermäktiga. (Matt. 16: 17, 18.)

Allt har blifvit mig öfverlåtet af min Fader; och ingen känner, hvilken Sonen är, utan Fadern, och hvilken Fadern är, utan Sonen och den, för hvilken Sonen vill uppenbara det. (Luk. 10: 22.)

Kärleken upphör aldrig; men profetiorna, de skola försvinna; talandet med tungor, det skall taga slut; kunskapen, han skall försvinna.

Ty vi förstå endels och profetera endels.

Men när det kommer, som är fullkomligt, då skall det försvinna, som är endels. (1 Kor. 13: 8—10.)

På det att vår Herre Jesu Kristi Gud, härlighetens Fader, må gifva eder vishets och uppenbarelses Ande i sin kunskap. (Ef. 1: 17.)

Förgäten icke gästvänligheten: ty genom den hafva några, utan att veta det fått änglar till gäster. (Ebr. 13: 2.)

Tro och gärningar.

Tro gagnar icke utan gärningar.

Frälsarens vittnesbörd. Icke skall hvar och en inkomma i himmelriket, som säger till mig: Herre, Herre, utan den som gör min Faders vilja, som är i himmelen. (Matt. 7: 21.)

Men hvarföre kallen I mig Herre Herre, och gören icke hvad jag säger? (Luk. 6: 46.)

Då svarade Jesus dem och sade: Min lära är icke min, utan dens, som har sändt mig.
Om någon vill göra hans vilja, skall han förstå, om läran är från Gud, eller om jag talar af mig själf. (Joh. 7: 16, 17.)

I ären mina vänner, om I gören allt hvad jag bjuder eder. (Joh. 15: 14.)

Älsken I mig, så hållen mina bud.
Den som har mina bud och håller dem, han är den, som älskar mig; och den som älskar mig skall varda älskad af min Fader, och jag skall älska honom och uppenbara mig för honom.
Den som icke älskar mig, håller icke mina ord. (Joh. 14: 15, 21, 24.)

Apostlarnes vittnesbörd. Det är ett fast ord, och därom vill jag att du gifver en kraftig försäkran, på det att de som tro på Gud må vinnlägga sig att öfva goda gärningar. Sådant är godt och nyttigt för människorna. (Titus 3: 8.)

Hvilken skall gifva åt hvar och en efter hans gärningar, nämligen evigt lif åt dem som med tålamod i god gärning söka härlighet och ära och oförgänglighet; men öfver dem som äro partisinnade och icke lyda sanningen, utan orättfärdigheten, komma vrede och förtörnelse. (Rom. 2: 6—8.)

Och blifven ordets görare och icke allenast hörare, bedragande eder själfva.
Ty om någon är ordets hörare och icke dess görare, är han lik en man, som betraktar sitt naturliga ansikte i en spegel, ty då han har betraktat sig, går han därifrån och förgäter strax hurudan han var; men den som har skådat in i

den fullkomliga lagen, frihetens lag, och förblifver därvid och icke blifvit en glömsk hörare, utan en verksam görare, han skall vara salig i sin gärning. (Jak. 1: 22—25)

Hvartill gagnar det, mina bröder, om någon säger sig hafva tro, men icke har gärningar? Icke kan väl tron frälsa honom?

Och om en broder eller en syster är naken och icke har föda för dagen, och någon af eder säger till den: gån i frid, värmen eder och mätten eder, men I icke gifven dem hvad deras kropp behöfver, hvartill gagnar det dem?

Så är och tron, om hon icke har gärningar, död i sig själf.

Men någon torde säga: Du har tro och jag har gärningar. Visa mig din tro utan gärningarna, så skall jag visa dig min tro med mina gärningar.

Tror du, att Gud är en? Däri gör du rätt. Äfven de onda andarne tro det och bäfva.

Men vill du, o fåfängliga människa, förstå, att tron utan gärningarna är död?

Vardt icke Abraham, vår fader, rättfärdiggjord genom gärningar, då han bar sin son Isak upp på altaret?

Du ser, att tron medverkade med hans gärningar, och att genom gärningarna vardt tron fullkomnad och skriften uppfylld, som säger: „Men Abraham trodde Gud och det vardt honom räknat till rättfärdighet"; och han vardt kallad Guds vän.

I sen, att en människa blifver rättfärdigad af gärningar och icke af tro allenast.

Ty såsom kroppen utan ande är död, så är ock tron utan gärningar död. (Jak. 2: 14—26).

Och däraf veta vi, att vi känna honom, om vi hålla hans bud.

Den som säger: jag känner honom, och icke håller hans bud, han är en lögnare, och i honom är icke sanningen.

Men den som håller hans ord, i honom är kärleken till Gud i sanning fullkomnad. Däraf veta vi, att vi äro i honom.

Den som säger sig förblifva i honom, han är och pliktig att själf så vandra, som han vandrade. (1 Joh. 2: 3—6.)

Och jag såg de döda, stora och små stå inför tronen, och böcker upplätos; och en annan bok vardt upplåten som är lifvets, och de döda blefvo dömda enligt det som är skrifvit i böckerna, efter sina gärningar. (Upp. 20: 12.)

Salige äro de, som två sina kläder, att de må få tillträde till lifvets träd och genom portarne ingå i staden. (Upp. 22: 14.)

Omvändelse

eller

den andra grundsatsen i evangeliet.

Omvändelse är nödvändig. Sedan begynte han förevita de städer, i hvilka hans flesta krafter hade blifvit gjorda, att de icke hade gjort bättring: Ve dig, Korasin, ve dig, Betsaida! Ty om i Tyrus och Sidon de krafter blifvit gjorda, som hafva blifvit gjorda i eder, skulle de länge sedan hafva gjort bättring i säck och aska, men jag säger eder: För Tyrus och Sidon skall det vara drägligare på domedag än för eder. (Matt. 11: 20—22.)

. . . Jesus sade till dem: Sannerligen säger jag eder: Publikanerna och skökorna ingå i Guds rike förr än I; ty Johannes kom till eder på rättfärdighetens väg, och I trodden honom icke; men publi-

kanerna och skökorna trodde honom, och ehuru I sågen det, ångraden I eder icke efteråt, så att I trodden honom. (Matt. 21: 31, 32.)

Och de gingo ut och predikade att man skulle bättra sig. (Marc. 6: 12.)

Och Petrus sade till dem: Gören bättring, och hvar och en af eder låte döpa sig i Jesu Kristi namn till syndernas förlåtelse; och I skolen undfå den Helige Andes gåfva. (Ap. 2: 38.)

Bättren eder därföre och omvänden eder, att edra synder må varda utplånade. (Ap. 3: 19.)

Men sedan Gud sålunda haft öfverseende med okunnighetens tider, bjuder han nu människorna, att alla allestädes skola bättra sig. (Ap. 16: 30.)

Därföre, konung Agrippa, blef jag icke ohörsam mot den himmelska synen, utan förkunnade, först för dem som voro i Damaskus och för Jerusalem, samt öfver hela Judiska landet och för hedningarne, att de skulle bättra sig och omvända sig till Gud, görande gärningar, som tillhöra bättringen. (Ap. 26: 19, 20.)

Men köttets gärningar äro uppenbara, och de äro skörlefnad, orenhet, liderlighet, afgudsdyrkan, trolldom, fiendskap, trätor, afundsjuka, vrede, partisinne, söndringar, tvedrägt, afund, mord, dryckeslag, gillen och annat sådant, hvarom jag förut säger eder, såsom jag och förut har sagt, att de som göra sådant skola icke ärfva Guds rike. (Gal. 5: 19—21.)

Ty Guds nåd har uppenbarats med frälsning för alla människor och lärer oss att försaka ogudaktigheten och de världsliga lustarna och lefva tuktigt och rättfärdigt och gudligt i denna världen. (Titus 2: 11, 12.)

Frukterna som böra följa en sann omvändelse. Men då han såg många af fariseerna och sadduceerna komma till dopet, sade han till dem: I huggormars afföda, hvem har ingifvit eder, att I skolen undfly den tillkommande vreden? Bären fördenskull sådan frukt, som tillhör bättringen, och menen icke, att I kunnen säga inom eder själfva: vi hafva Abraham till fader; ty jag säger eder, att Gud är mäktig att af dessa stenar uppväcka barn åt Abraham. (Matt. 3: 7—9.)

Läggen därföre bort lögnen och talen sanning, hvar och en med sin nästa, emedan vi äro hvarandras lemmar.

Vredgens och synden icke. Må solen ej gå ned öfver eder vrede, och gifven icke heller djäfvulen rum.

Den som har stulit stjäle icke mer, utan arbete hellre, görande med sina händer det som är godt, att han må hafva att dela med sig åt den behöfvande.

Intet dåligt tal gånge ut af eder mun, utan det som är nyttigt till uppbyggelse, där så behöfves, att det må vara dem tacknämligt, som höra det; och bedröfven icke Guds Helige Ande med hvilken I hafven blifvit beseglade till förlossningens dag.

All bitterhet och häftighet och vrede och rop och hädelse vare fjärran ifrån eder, äfvensom all ondska.

Men varen mot hvarandra godhjärtade, barmhärtiga, förlåtande hvarandra, såsom ock Gud i Kristus har förlåtit eder. (Ef. 4: 25—32.)

Så gläder jag mig nu, icke därföre att I blefven bedröfvade, utan därföre att I blefven bedröfvade till bättring. Ty I blefven bedröfvade efter Guds sinne, på det att I icke genom oss skullen lida någon skada.

Ty den sorg, som är efter Guds sinne, kommer åstad bättring till frälsning, som man icke ångrar, men världens sorg kommer åstad döden. (2. Kor. 7: 9, 10.)

Den ogudaktige öfvergifve sin väg, och syndaren sina tankar, och omvände sig till Herren, så förbarmar han sig öfver honom, och till vår Gud, ty när honom är mycken förlåtelse. (Es. 55: 7.)

Men om jag säger till den ogudaktige, att han skall dö, och han omvänder sig ifrån sina synder och gör det, som rätt och godt är; så at den ogudaktige pant igengifver och betalar, hvad han röfvat hafver, och vandrar efter lifvets ord, så att han intet ondt gör; så skall han lefva och icke dö. Och alla hans synder, som han gjort hafver, skola förlåtna varda, ty han gör nu det, som rätt och godt är; därföre skall han lefva. (Hes. 33: 14—16.)

Dopet

eller

den tredje grundsatsen i evangeliet.

Dopets nödvändighet. Då kom Jesus från Galileen till Jordan till Johannes för att döpas af honom; men han vägrade honom det, sägande: Jag behöfver döpas af dig, och du kommer till mig! Då svarade Jesus och sade till honom: Låt nu så ske; ty så höfves det oss att uppfylla all rättfärdighet. Då tillstadde han honom det. (Matt. 3: 13, 14, 19.)

Jesus svarade: Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Utan att en varder född af vatten och Ande, kan han icke ingå i Guds rike. (Joh. 3: 5.)

I Cesarea var en man, vid namn Kornelius, en höfvitsman vid den så kallade Italienska krigsskaran, from och gudfruktig med hela sitt hus gifvande många allmosor åt folket och bedjande till Gud alltid.

Han såg tydligen i en syn, ungefär vid nionde timmen på dagen, en Guds ängel komma in till honom och säga till honom: Kornelius!

Och han fäste ögonen på honom och vardt förfärad och sade: Hvad är det, Herre! Och denne sade till honom: Dina böner och dina allmosor hafva uppstigit till hågkomst inför Gud; och sänd nu några män till Joppe och hämta Simon, som ock kallas Petrus.

Han gästar hos en viss Simon, en garfvare, som äger ett hus vid hafvet.

Och han befallde, att de skulle döpas i Jesu Kristi namn. Därefter bödo de honom att stanna kvar hos dem några dagar. (Ap. 10: 1—6, 48.)

. . . Dopet frälsar eder — icke såsom ett afläggande af köttets orenhet, utan såsom ett godt samvetes förpliktelse till Gud — genom Jesu Kristi uppståndelse. (1 Petr. 3: 21.)

Dopets afsikt. Johannes uppträdde döpande i öknen och predikande bättringens dop till syndernas förlåtelse. (Marc. 1: 4.)

Och han gick omkring i hela trakten vid Jordan och predikade bättringens döpelse till syndernas förlåtelse. (Luk. 3: 3.)

Och Petrus sade till dem: Gören bättring, och hvar och en af eder låte döpa sig i Jesu Kristi namn till syndernas förlåtelse; och I skolen undfå den Helige Andes gåfva.

De som då gärna mottogo hans ord, läto döpa sig; och på den dagen förökades församlingen med omkring tre tusen själar. (Ap. 2: 38, 41.)

Och nu, hvarföre dröjer du? Stå upp och låt döpa dig och aftvå dig dina synder, åkallande hans namn. (Ap. 22: 16.)

Hvem skall döpas? Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar, döpande dem till Faderns och Sonens och den Helige Andes namn, lärande dem att hålla allt det jag har befallt eder. Och se jag är med eder alla dagar intill världens ände. (Matt. 28: 19, 20.)

Den, som tror och blifver döpt, han skall varda frälst, men den som icke tror, han skall varda fördömd. (Marc. 16: 16.)

Men när de trodde Filippus, som förkunnade evangelium om Guds rike och om Jesu Kristi namn, läto de döpa sig både män och kvinnor.

Och under det de färdades vägen fram, kommo de till ett vatten, och hofmannen sade: Se vatten! Hvad hindrar, att jag döpes?

Och Filippus sade: Om du tror af hela ditt hjärta, så kan det ske. Och han svarade och sade: Jag tror att Jesus Kristus är Guds Son.

Och han befallde att vagnen skulle stanna; och de stego båda ned i vattnet, både Filippus och hofmannen, och han döpte honom. (Ap. 8: 12, 36—38.)

Honom bära alla profeterna vittnesbörd, att hvar och en som tror på honom skall få syndernas förlåtelse genom hans namn.

Och han befallde att de skulle döpas i Jesu Kristi namn. Därefter bådo de honom stanna kvar hos dem några dagar. (Ap. 10: 43, 48.)

Men Krispus, synagogföreståndaren, kom till tro på Herren med hela sitt hus; och många af Korintierna hörde och trodde och blefvo döpta. (Ap. 18: 8.)

Anmärkning. — Späda barns dop eller beständkning är ett mänskligt bud, för hvilket det ej finnes det ringaste bevis i den helige skrift, och det var följaktligen ej instiftat af Kristus. hvilket äfven följande framstående mäns vittnesbörd intyga:

Tertullian, en af de gamle kyrkofäderna, skref sålunda: „Låt dem därföre komma när de äro uppväxta — när de kunna förstå — när de hafva blifvit undervisade om, hvart de skola komma. Låt dem blifva kristna, när de kunna känna Kristus.“

Martin Luther säger: „Det kan ej med den helige skrift bevisas att späda barns dop var instiftat af Kristus, eller ens begynt af de första kristne efter apostlarnes tid.“

Calvin säger: „Men emedan Kristus uppmanar dem (i Marc. 16: 16) att lära folket förr än de döpa dem, och tydligen önskar att ingen annan än troende skola blifva meddelaktiga af dopet, så förekommer det oss som att dopet ej bör utföras utan när det är en följd af tro ... (Under) apostlarnes tid ... befinnes ingen hafva blifvit döpt utan en föregående tro och omvändelse.“

Dopets sätt. Och när Jesus var döpt, steg han strax upp ur vattnet, och se, då vardt himmelen öppnad, och han såg Guds Ande nedfara såsom en dufva och komma öfver honom. (Matt. 3: 16.)

Och till honom utgingo hela Judiska landet och Jerusalems invånare, och de läto alla döpa sig af honom i floden Jordan, bekännande sina synder.

Och det begaf sig i de dagarne, att Jesus kom från Nasaret i Galileen och vardt döpt af Johannes i Jordan.

Och strax då han steg upp ur vattnet, såg han himmelen dela sig och Anden såsom en dufva nedfara öfver honom. (Marc. 1: 5, 9, 10.)

Äfven Johannes döpte i Enon nära Salim, ty där var mycket vatten, och de kommo och läto döpa sig. (Joh. 3: 23.)

Och han befallde, at vagnen skulle stanna: och de stego båda ned i vattnet, både Filippus och hofmannen, och han döpte honom.

Och när de hade stigit upp ur vattnet, ryckte Herrens Ande bort Filippus, och hofmannen såg

honom icke mera, ty han for sin väg och var glad. (Ap. 8: 37, 38.)

Eller veten I icke, att alla vi. som hafva blifvit döpta till Kristus Jesus, vi hafva blifvit döpta till hans död?

Så hafva vi då blifvit begrafna med honom genom dopet till döden, på det att, såsom Kristus vardt uppväckt från de döda genom Faderns härlighet, så skola ock vi vandra i ett nytt lefverne.

Ty om vi hafva blifvit införlifvade med honom genom en lika död, så skola vi ock blifva det genom en lika uppståndelse. (Rom. 6: 3—5.)

Med honom begrafna i dopet, i hvilket I ock hafven blifvit uppväckta med honom genom tron af Guds verkan, som har uppväckt honom från de döda. (Kol. 2: 12.)

Och de talade Herrens ord för honom och för alla dem, som voro i hans hus.

Och han tog dem till sig samma timme på natten och tvådde deras sår och blef strax döpt, han och allt hans husfolk.

Och han förde dem hem i sitt hus, framsatte mat och fröjdade sig, att han med allt sitt hus hade blifvit troende på Gud. (Ap. 16: 32—34.)

Anmärkning. — Ordet *döpa* härleder sig från det grekiska: *baptizo* eller *bapto*, och betyder att neddoppa eller nedsänka, hvarpå vi äfven finna många framstående mäns vittnesbörd, hvaraf det inskränkta utrymmet blott tillåter oss at anföra följande:

Mosheim, i sin Kyrkohistoria (den engelska upplagan, 1 delen, sid 129), säger: „Dopets sakrament utfördes i (det första) århundradet utan almänna sammankomster, på platser som voro bestämda för detta ändamål, och det utfördes genom hela kroppens nedsänkning i dopfunten.“ Och vidare (sid 211) säger han: „De personer (i det andra århundradet) som skulle döpas . . blefvo nedsänkta i vattnet, och inlämnade i Kristi rike i Faderns, Sonens och den Helige Andes namn, öfverensstämmande med vår älskade Herres uttryckta befallning.“

Martin Luther säger: Uttrycket dop är et grekiskt ord. Det kan betecknas med neddoppning, såsom när vi doppa någonting i vatten, så att det blir helt och hållet betäckt med vatten. Jag skulle önska att sådana, som skola döpas, kunde fullständigt nedsänkas i vattnet, öfverensstämmande med ordets mening och handlingens betydelse; icke emedan jag tror det är nödvändigt, men det skulle vara härligt att hafva ett fullkomligt tecken på så fullkomlig en sak, och såsom det, otvifvelaktigt, var instiftat af Kristus."

Calvin säger: „Ordet döpa betyder att neddoppa, och de första kristna utförde dopet genom neddoppning eller nedsänkning."

John Wesley skrifver: „'Begrafven med honom' — häntydande till den ursprungliga seden att döpa med nedsänkning i vatten."

Biskop *Jeremy Taylor* säger: „De första kristna församlingarne begagnade ej bestänkning, utan nedsänkning, öfverensstämmande med ordets mening i den befallning som Kristus gaf till sina lärjungar, såväl som med hans eget exempel."

Den Heliga Andes gåfva

eller

den fjärde grundsatsen i evangeliet.

Den Helige Ande utlofvad. Och jag skall bedja Fadern, och han skall gifva eder en annan hugsvalare, att han skall förblifva hos eder evinnerligen. (Joh. 14: 16.)

Dock säger jag eder sanningen; det är nyttigt för eder, att jag bortgår, ty om jag icke bortgår, kommer icke Hugsvalaren till eder; men när jag har gått bort, skall jag sända honom till eder. (Joh. 16: 7.)

Och Petrus sade till dem: Gören bättring, och hvar och en af eder låte döpa sig i Jesu Kristi

namn till syndernas förlåtelse; och I skolen undfå den Helige Andes gåfva.
Ty åt eder är löftet gifvit och åt edra barn och åt alla som fjärran äro, så många som Herren vår Gud skall kalla härtill. (Ap. 2: 38, 39.)

Huru den Helige Ande erhålles. Då nu de apostlar, som voro i Jerusalem, fingo höra, att Samarien hade mottagit Guds ord, sände de till dem Petrus och Johannes, hvilka foro ned och bådo för dem, att de måtte få den Helige Ande; ty han hade ännu icke fallit på någon af dem, utan de voro allenast döpta till Herren Jesu namn.
Då lade de händerna på dem, och de fingo den Helige Ande. (Ap. 8: 14—17.)

Och det begaf sig, att medan Apollos var i Korint, kom Paulus, efter att hafva farit igenom de öfra delarne af landet, till Efesus och fann några lärjungar, och han sade till dem: Hafven I fått den Helige Ande, sedan I kommit till tron? Och de sade till honom: Nej, vi hafva icke ens hört, om någon Helig Ande är till.
Och han sade till dem: Hvartill hafven I då blifvit döpte? Och de sade: Till Johannes dop.
Då sade Paulus: Johannes döpte med bättringens döpelse och sade till folket, att de skulle tro på den som skulle komma efter honom, det är på Kristus Jesus.
Och sedan de hade hört detta blefvo de döpte till Herren Jesu namn.
Och då Paulus lade händerna på dem, kom den Helige Ande öfver dem, och de talade med tungor och profeterade. (Ap. 19: 1—6).

Försumma icke den nådegåfva, som är i dig, hvilken gafs dig genom profetia med de äldstes händers påläggning. (1 Tim. 4: 14.)

För denna orsaks skull påminner jag dig att upplifva Guds nådegåfva, som är i dig genom mina händers påläggning. (2 Tim. 1: 6.)

Låtom oss därföre lämna de första grunderna af Kristi lära och fortgå till fullkomligheten och icke åter lägga grund med bättring från döda gärningar och med tro på Gud, med lära om dop och händers påläggning, om de dödas uppståndelse och en evig dom. (Ebr. 6: 1, 2.)

Andens verkan. Men Hugsvalaren, den Helige Ande, hvilken Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära eder allt och påminna eder allt hvad jag har sagt eder. (Joh. 14: 26.)

Men när Hugsvalaren kommer, hvilken jag skall sända eder ifrån Fadern, sanningens Ande, som utgår ifrån Fadern, han skall bära vittnesbörd om mig. (Joh. 15: 26.)

Men när han, sanningens Ande, kommer, skall han leda eder till hela sanningen, ty han skall icke tala af sig själf, utan allt hvad han har hört, det skall han tala, och det kommande skall han förkunna eder.

Han skall förhärliga mig, ty af mitt skall han taga och förkunna eder. (Joh. 16: 13. 14.)

Och när de draga eder fram för synagogorna, och för öfverheterna och för myndigheterna, varen icke bekymrade, huru eller hvarmed I skolen försvara eder eller hvad I skolen säga; ty den Helige Ande skall lära eder i samma stund, hvad I skolen säga. (Luk. 12: 11, 12.)

Men I skolen undfå kraft, när den Helige Ande kommer öfver eder, och I skolen vara mina vittnen både i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien och intill jordens ände. (Ap. 1: 8.)

Utan såsom det är skrifvet: »Hvad intet öga har sett och intet öra hört och hvad i ingen människas hjärta har uppstigit, hvad Gud har beredt åt dem som älska honom.“

Men för oss har Gud uppenbarat det genom sin Ande, ty Anden utransakar allt, ja, ock Guds djupheter.

Men vi hafva icke fått världens ande utan den Ande, som är af Gud, att vi må känna det som blifvit oss skänkt af Gud; hvilket vi ock uttala, icke med ord, som mänsklig vishet lärer, utan med ord, som Anden lärer, så att vi förbinda andeligt med andeligt. (1 Kor. 2: 9—13.)

Och I hafven smörjelse af den Helige och veten allt.

Och den smörjelse, som I hafven fått af honom, förblifver i eder, och I hafven icke behof af att någon lärer eder, utan såsom samma smörjelse lärer eder om allting, så är det ock sant och icke lögn: och såsom han har lärt eder, så förblifven i honom. (1 Joh. 2: 20, 27.)

Anden själf vittnar med vår ande, att vi äro Guds barn. (Rom. 8: 16.)

Anmärkning. — Man finner i historien tydliga bevis på, att den Helige Ande blef i den ursprungliga kristna kyrkan tilldelad de döpte troende, genom bön och handspåläggning, samt att denna handling bibehölls för en lång tid efter apostlarnas dagar.

Tertullian, som lefde i det andra århundradet, säger: „Efter dopet följer *händers påläggning*, samt bön till Gud, anhållande om den Helige Ande.“

Cyprian, en historiker från det tredje århundradet, säger: „Vår sed är, att dem som hafva blifvit döpta, skola blifva framställde, så att, genom bön och *handspåläggning*, de må erhålla den Helige Ande.“ Och åter säger han: „De som framställas inför kyrkans ledare, erhålla, *genom våra böner och handspåläggning*, den Helige Ande.“

Mosheim, den namnkunnige tyske historikern, omhandlande det tredje århundradet, säger: „Denna handling (dopet) utfördes endast i närvoro af sådana som redan voro invigda i

de kristnes mysterier. Syndernas förlåtelse troddes att vara dess omedelbara och lyckliga frukt, medan biskopen, *genom bön och händers påläggning*, antogs att meddela den Helige Andes helgande gåfva, som är nödvändig för befrämjandet af ett rättfärdigt och dygdigt lif.“

Augustinus, som lefde i det fjärde århundradet, säger: „Vi utföra ännu den samma handling, som apostlarne gjorde, när de *lade sina händer* på samaritanerna och nedbad den Helige Ande öfver dem.“

Gudomlig Fullmakt

är nödvändig för att kunna handla i Herrens namn, eller att utföra några af evangelii heliga handlingar.

Nödvändigheten däraf. Huru skola de då åkalla den, på hvilken de icke tro? Och huru skola de tro den som de icke hafva hört? Och huru skola de höra, utan att någon predikar?

Och huru skola de predika, om de icke varda sände, såsom det är skrifvet: „Huru ljufliga äro icke deras fötter, som frid förkunna deras, som godt förkunna? (Rom. 10: 14, 15.)

Huru fullmakt erhålles. Då vardt Herren mycket vred öfver Moses och sade: Vet jag icke, att din broder Aron af Levi släkt är talande? Och si, han skall utgå emot dig, och då han får se dig, skall han glädje sig af hjärtat.

Du skall tala till honom och sätta orden i munnen på honom och jag skall vara i din och i hans mun och lära eder, hvad I göra skolen. (2 Mos. 4: 14, 15.)

Och du skall taga till dig din broder Aron och hans söner utaf Israels barn, att han skall vara min präst, nämligen Aron och hans söner Nadab, Abihu, Eleazar och Ithamar. (2 Mos. 28: 1.)

Och ingen tager sig själf den hedern, utan den som kallas af Gud, likasom Aron. (Ebr. 5: 4.)

Och han förordnade tolf, att de skulle vara med honom, och att han skulle utsända dem till att predika och hafva makt att bota sjukdomar och utdrifva onda andar. (Marc. 3: 14, 15.)

Då sade Jesus åter till dem: Frid vare med eder! Såsom Fadern har sändt mig, så sänder jag och eder.

Och när han hade sagt detta, blåste han på dem och sade till dem: Tagen den Helige Ande. (Joh. 20: 21, 22.)

Och Herren sade till Moses: Tag Josua till dig, Nuns son, hvilken en man är, där Anden uti är, och lägg dina händer på honom.

Och haf honom fram för prästen Eleazar och för hela menigheten och bjud honom för deras ögon.

Och lägg din härlighet uppå honom, att hela menigheten af Israels barn är honom lydig.

Moses gjorde såsom Herren honom bjöd, och tog Josua och ställde honom fram för prästen Eleazar och för hela menigheten och lade sin hand uppå honom och bjöd honom, såsom Herren med Moses talat hade. (4 Mos. 27: 18—23.)

Men Josua, Nuns son, vardt uppfylld med vishets anda, ty Moses hade lagt sina händer på honom; och Israels barn lydde honom och gjorde såsom Herren bjudit hade Moses. (5 Mos. 34: 9.)

Och det talet behagade hopen; och de utvalde Stefanus, en man full af tro och den Helige Ande, och Filippus och Prokorus och Nikanor och Timon och Parmenas, och Nikolaus, en Proselyt från Antiokia, och dem framställde de för Apostlarne.

Och de bådo och lade händerna på dem. (Ap. 6: 5, 6.)

Men i Antiokia, i den därvarande församlingen, voro profeter och lärare, Barnabas och Simeon, som kallades Niger och Lucius från Cyrene, och Manaen, tretrarken Herodes' fosterbroder, och Saulus.

Under det att dessa förrättade Herrens tjänst och fastade, sade den Helige Ande: Afskiljen åt mig Barnabas och Saulus för det verk, hvartill jag har kallat dem.

Då fastade de och bådo och lade händerna på dem och läto dem fara. (Ap. 13: 1—3.)

Prästadömet och de andliga gåfvorna

eller

kännetecknen på Kristi kyrka.

Anmärkning. — Kristi kyrka var en organisation, som Frälsaren upprättade, medan han var på jorden, och den bestod af åtskilliga ämbetsmän, hvilka besutto vissa gåfvor och en viss kraft, som de erhöllo från en gudomlig källa. Dessa gåfvor och denna kraft, skiljer Kristi kyrka fran alla andra organisationer. För att blifva medlem af Kristi kyrka fordrades det att antaga evangeliet och efterlefva dess föreskrifter.

Prästadömets nödvändighet. Alltså ären I icke nu mera främlingar och gäster, utan medborgare med de heliga och Guds husfolk, uppbyggda på apostlarnes och profeternas grund, där hörnstenen är Jesus Kristus själf, i hvilken hela byggnaden sammanfogas och växer till ett heligt tempel i Herren. (Ef. 2: 19—21.)

Därföre säger han: »Han har uppfarit i höjden, han har tagit fångar till fånga och gifvit människorna gåfvor.“

Han har ock satt somliga till apostlar, somliga till profeter, somliga till evangelister och somliga till herdar och lärare för de heliges fullkomnande till ämbetets verk, till Kristi kropps uppbyggelse, till dess vi alla hinna, till enheten i tron och i Guds Sons kunskap, till en fullkommen man, till Kristi fullhets åldersmått, på det att vi icke mera må vara barn, som kastas och kringdrifvas af hvarje lärdomsväder, genom människornas spel, genom illfundighet i villfarelsens ränker, utan hållande oss till sanningen, i kärlek växa i alla stycken upp till honom, som är hufvudet, Kristus, från hvilken hela kroppen sammanfogad och sammanhållen genom understödet i hvarje led, efter den verksamhet, som för hvar och en del är bestämd, vinner sin tillväxt till sin egen uppbyggelse i kärlek. (Ef. 4: 8, 11—16.)

Men I ären Kristi kropp och lemmar, hvar och en efter sin del.

Och Gud har satt i församlingen först apostlar, för det andra profeter, för det tredje lärare, sedan verkande krafter, sedan gåfvorna att bota sjuka, att undsätta behöfvande, att styra och att på åtskilliga sätt tala med tungor. (1 Kor. 12: 27, 28.)

Prästadömets makt. Hvilka I förlåten synderna, dem äro de förlåtna, och hvilka I behållen dem, dem äro de behållna. (Joh. 20: 23.)

Sannerligen säger jag eder: Allt hvad I binden på jorden, det skall vara bundet i himmelen, och allt, hvad I lösen på jorden, det skall vara löst i himmelen. (Matt. 18: 18.)

Profeter och apostlar. Men folket sade: Denne är Jesus, profeten från Nasaret i Galileen. (Matt. 21: 11.)

Och när det hade blifvit dag, tillkallade han sina lärjungar och utvalde tolf af dem, hvilka han och kallade apostlar. (Luk. 6: 13.)

Därföre har ock Guds vishet sagt: Jag skall sända till dem profeter och apostlar, och somliga af dem skola de dräpa och förfölja. (Luk. 11: 49.)

Paulus, apostel icke från människor eller genom någon människa, utan genom Jesus Kristus och Gud Fader, som har uppväckt honom från de döda. (Gal. 1: 1.)

Att hemligheten blifvit för mig kungjord genom en uppenbarelse, såsom jag förut har i korthet skrifvit, hvaraf I, när I läsen det, kunnen förstå min insigt i Kristi hemlighet, som bland andra släkten icke har blifvit kungjord för människornas barn, såsom hon nu genom Anden har blifvit uppenbarad för hans heliga apostlar och profeter. (Ef. 3: 3—5.)

Och medan vi kvarblefvo där i flera dagar, kom en profet ned från Judeen, vid namn Agabus. (Ap. 21: 10.)

Öfverstepräster. Ty hvar och en öfverstepräst tages bland människor och tillsättes för människor i de ting, som röra Gud, för att frambära gåfvor och offer för synder.

(Kristus är) af Gud kallad en öfverstepräst efter Melkisedeks sätt. (Ebr. 5: 1, 10.)

Sjuttio kallade. Och Herren sade till Moses: Församla mig sjuttio män utaf de äldste i Israel, de som du vet, att de äro de äldste och förmän i

folket, och haf dem fram för vittnesbördets tabernakel och ställ dem där när dig.

Då kom Herren neder i molnskyn och talade med honom och tog af Anden, som öfver honom var, och gaf de sjuttio äldste männerna. Och när Anden hvilade utöfver dem, profeterade de och vände sedan intet igen. (4 Mos. 11: 16, 25.)

Och därefter utsåg Herren äfven sjuttio andra och utsände dem, två och två, framför sig till hvarje stad och ort, dit han själf ämnade komma.

Och de sjuttio kommo tillbaka med glädje och sade: Herre, äfven de onda andarne äro oss underdåniga i ditt namn. (Luk. 10: 1, 17.)

Äldste. Och sedan de hade utvalt åt dem äldste för hvarje församling, anbefallde de dem, under bön och fastor, åt Herren, på hvilken de trodde. (Ap. 14: 23.)

De äldste, som väl förestå, må aktas värdige en dubbel heder, i synnerhet de, som arbeta med ordet och lärandet. (1 Tim. 5: 17.)

De äldste, som äro bland eder, förmanar jag, som äfven är en af de äldste och vittne till Kristi lidanden, och som ock har del i den härlighet, som skall uppenbaras; vården Guds hjord, som är hos eder, och hafven akt på honom, icke af tvång, utan själfmant, icke för slem vinning, utan bredvilligt, icke såsom herrar öfver församlingarna, utan såsom föredömen för hjorden. (1 Petr. 5: 1—3.)

Präster. I Herodes', Judakonungens, dagar var en präst vid namn Sakarias af Abias skifte, och hans hustru var en af Arons döttrar, och hennes namn var Elisabet. (Luk. 1: 5.)

Och gjort dem åt vår Gud till ett konungadöme och till präster och de skola regera på jorden. (Uppb. 5: 10.)

Lärare. Men i Antiokia, i den därvarande församlingen, voro profeter och lärare, Barnabas och Simeon, som kallas Niger, och Lucius från Cyrene, och Manaen, tetrarken Herodes' fosterbroder, och Saulus. (Ap. 13: 1.)

Diakoner. Äfven böra diakonerna vara värdige, icke tvetalige, icke begifne på mycket vin, icke snikne efter slem vinning, hafvande trons hemlighet i ett rent samvete.

Men äfven dessa skola först pröfvas; sedan må de tjäna, om de äro oförvitlige. (1 Tim. 3: 8—10.)

Paulus och Timoteus, Jesu Kristi tjänare, till alla de helige i Kristus Jesus, som äro i Filippi, tillika med biskopar och diakoner. (Fil. 1: 1.)

Andliga gåfvor. Men dem som tro skola dessa tecken åtfölja: I mitt namn skola de utdrifva onda andar, de skola tala med nya tungor; ormar skola de bära, och om de dricka något som är dödande, skall det icke skada dem; på sjuka skola de lägga händerna, och de skola blifva helbrägda. (Marc. 16: 17, 18.)

Men åt hvar och en gifves Andens uppenbarelse till gagn.

Ty åt en gifves genom Anden att tala vishet, åt en annan att tala kunskap efter samma Ande, åt en annan tro genom samma Ande, åt en annan att bota sjuka genom den samma Ande, åt en annan kraftvärkningar, åt en annan profetia, åt en annan bedömande af andar, åt en annan åtskilliga slags talande med tungor, åt en annan uttydningen af det med tungor talade.

Men allt detta verkar den ene och samma Anden, utdelande åt hvar och en sitt, såsom han vill.

Och Gud har satt i församlingen först apostlar, för det andra profeter, för det tredje lärare, sedan verkande krafter, sedan gåfvorna att bota sjuka, att undsätta behöfvande, att styra och att på åtskilliga sätt tala med tungor.

Icke äro väl alla apostlar? Icke äro väl alla profeter? Icke äro väl alla lärare? Icke hafva väl alla verkande krafter?

Icke hafva väl alla gåfvorna att bota sjuka? Icke tala väl alla med tungor? Icke kunna väl alla uttyda?

Men sträfven efter de yppersta gåfvorna; och en ännu högre väg vill jag visa eder. (1 Kor. 12: 7—11, 28—31.)

Faren efter kärleken, sträfven efter de andeliga gåfvorna, dock mest efter att profetera.

Jag ville väl, att I alla taladen med tungor, men hellre, att I profeteraden, ty den som profeterar är större än den, som talar med tungor, så framt han icke uttyder det, på det att församlingen må få uppbyggelse.

Alltså, söken ock I, eftersom I sträfven efter andeliga gåfvor, att till församlingens uppbyggelse blifva rika på sådana. (1 Kor. 14: 5, 12.)

Och hafva olika gåfvor efter den nåd, som blifvit oss gifven. Har någon profetia, så vare hon i öfverensstämmelse med tron; har någon en tjänst, akta han på tjänsten; är någon en lärare, akta han på lärandet. (Rom. 12: 6, 7.)

På det att vår Herre Jesu Kristi Gud, härlighetens Fader, må gifva eder vishets och uppenbarelses Ande i sin kunskap. (Ef. 1: 17.)

De sjukas helande. Och han kunde icke där göra någon annan kraft, än att han lade händerna på några få sjuka och botade dem. (Marc. 6: 5.)

Och då solen gick ned, förde alla som hade sjuka, hvilka ledo af mångahanda sjukdomar, dem fram till honom, och han lade händerna på hvar och en af dem och botade dem. (Luk. 4: 40.)

Och se, där var en kvinna, som hade haft en vanmaktsande i aderton år, och hon var hopkrumpen och förmådde icke fullt räta sig upp.

Och då Jesus fick se henne, kallade han henne till sig och sade till henne: Kvinna du är fri från din vanmakt.

Och han lade händerna på henne, och strax reste hon sig upp och prisade Gud. (Luk. 13: 11—13.)

Och han tog den blinde vid handen och ledde honom utanför byn och spottade på hans ögon och lade händerna på honom och frågade honom, om han såg något.

Och han såg upp och sade: Jag ser människorna, ty såsom träd ser jag dem vandra omkring.

Sedan lade han åter händerna på hans ögon, och han låt honom se upp, och han vardt botad och såg alla på långt håll klarligen. (Marc. 8: 23—25.)

Och se två blinde sutto vid vägen, och när de hörde, att Jesus gick förbi, ropade de och sade: Herre, Davids son, förbarma dig öfver oss!

Då varkunnade sig Jesus öfver dem och rörde vid deras ögon, och strax återfingo deras ögon sin syn, och de följde honom. (Matt. 20: 30—34.)

Och han kallade till sig sina tolf lärjungar och gaf dem makt öfver orena andar till att ut-

drifva dem och till att bota allt slags sjukdom och allt slags bräcklighet. (Mat. 10: 1.)

Och de utdrefvo många onda andar och smorde många sjuka med olja och botade dem. (Marc. 6: 13.)

Är någon bland eder sjuk, han kalle till sig församlingens äldste, och de bedje öfver honom, smörjande honom med olja i Herrens namn. Och trons bön skall rädda den sjuke, och Herren skall återställa honom; äfven om han har begått synder, varder det honom förlåtet. (Jak. 5: 14—15.)

Och Ananias gick åstad och kom in i huset och lade sina händer på honom och sade: Saul, min broder, Herren har sändt mig, Jesus, som syntes dig på vägen, där du kom, på det att du skall få din syn igen och uppfyllas med den Helige Ande. (Ap. 9: 17.)

Och det hände sig, att Publii fader låg sjuk i feber och rödsot, och till honom gick Paulus in, bad och lade sina händer på honom och helade honom. (Ap. 28: 8.)

Affallet

eller

afvikandet från Kristi sanna lära.

Förutsagt. Låten ingen bedraga eder på något sätt; ty dessförinnan måste affallet ske och syndens människa, fördärfvets son varda uppenbar, som sätter sig emot och upphäfver sig öfver allt

som kallas Gud eller heligt, så att han sätter sig i Guds tempel såsom en Gud och föregifver sig själf vara Gud. (2 Tess. 2: 3, 4.)

Ty en tid skall komma, då de icke skola fördraga den helsosamma läran, utan skola efter sina egna lustar samla åt sig hopar af lärare, emedan det kliar i öronen, och vända sina öron från sanningen och vända sig till fablerna. (2 Tim. 4: 3, 4.)

De inre orsakerna. Och då skola många taga anstöt och förråda hvarandra och hata hvarandra, och många falska profeter skola uppkomma och vilseleda många.

Och emedan laglösheten får öfverhand, skall kärleken kallna hos de flesta. (Matt. 24: 10—12.)

Ty jag vet, att efter min bortgång skola svåra ulfvar inkomma bland eder, hvilka icke skola skona hjorden, och ur eder egen krets skola män uppstå, som skola tala det förvändt är för att draga lärjungarne efter sig. (Ap. 20: 29—30.)

Men Anden säger uttryckligen, att i kommande tider skola somliga affalla från tron och hålla sig till villoandar och onde andars läror, genom lögnares skrymteri, som äro brännmärkte i sitt samvete och förbjuda äktenskap och mat, som Gud har skapat för att med tacksägelse mottagas af dem som tro och hafva lärt känna sanningen. (1 Tim. 4: 1—3.)

Men äfven falska profeter uppstodo bland folket, likasom äfven bland eder skola finnas falska lärare, som skola insmyga fördärfliga partier, förnekande till och med den Herre, som har köpt dem, dragande öfver sig själfva ett hastigt fördärf.

Och många skola efterfölja deras utsväfningar, och för deras skull skall sanningens väg blifva försmädad.
Och i girighet skola de göra sig vinning af eder med bedrägliga ord; hvilkas dom längesedan är verksam, och deras fördärf sofver icke. (2 Petr. 2: 1—3.)

Men I, mina älskade, kommen ihåg de ord, som förut blifvit sagda af vår Herre Jesu Kristi apostlar; ty de sade eder: I den yttersta tiden skola bespottare uppstå, som vandra efter sina egna ogudaktiga lustar. (Jud. 17, 18.)

Jag förundrar mig, att I så snart låten afvända eder från den, som har kallat eder i Kristi nåd, till ett annat slags evangelium, hvilket icke är ett annat; endast att några finnas, som förvilla eder och vilja förvända Kristi evangelium. (Gal. 1: 6, 7.)

Ty laglöshetens hemlighet är redan verksam; allenast den som nu hindrar, han måste undanrödjas.
Och då skall den laglöse varda uppenbar, hvilken Herren skall dräpa med sin muns anda och tillintetgöra genom uppenbarelse af sin tillkommelse; och dennes tillkommelse sker i följd af Satans verksamhet med all lögnens kraft och tecken och under.
Och fördenskull skall Gud sända dem kraftig villfarelse, så att de skola tro lögnen, på det att alla må varda dömda, som icke hafva trott sanningen, utan haft sin lust i orättfärdigheten. (2 Tess. 2: 7—12.)

Ty några människor hafva insmugit sig, som för länge sedan blifvit förut uppskrifna till denna dom, ogudaktiga, som förvända vår Guds nåd till

lösaktighet och förneka Gud, den enda herskaren, och vår Herre, Jesus Kristus. (Jud. 4.)

De yttre orsakerna. Och jag såg det samma hornet strida emot de heliga, och det behöll segern emot dem; till dess den Gamle kom och höll dom för den Högstes heliga, och tiden kom, att de heliga intogo riket.

Han sade alltså: Det fjärde djuret skall vara det fjärde riket på jorden, hvilket mäktigare skall vara än alla riken; det skall uppäta, förtrampa och förkrossa alla land.

De tio horn betyda tio konungar, som i det riket uppkomma skola; efter dem skall en annan uppkomma, han skall vara mäktigare än någon af de förra och skall undertrycka tre konungar.

Han skall försmäda den Högste och förstöra den Högstes heliga och skall taga sig före att förvandla tider och lag; men de skola varda gifna uti hans hand i en tid och några tider och en half tid. (Dan. 7: 21—25.)

Då skola de antvarda eder till lidande och dräpa eder, och I skolen vara hatade af alla folk för mitt namns skull. (Matt. 24: 9.)

De skola utesluta eder från synagogorna, ja, en tid kommer, då hvar och en som dräper eder skall mena sig göra Gud en tjänst.

Och detta skola de göra eder, emedan de icke känna Fadern, ej heller mig. (Joh. 16: 2, 3.)

Skulle blifva allmänt. Si, Herren gör landet tomt och öde och omstörtar, hvad däruti är, och förstör dess inbyggare.

Och prästen går det såsom folket, herren såsom tjänaren, frun såsom tärnan; så honom som säljer, såsom honom som köper; honom som lånar, såsom honom som borgar, kräfvaren såsom gäldenären; ty

landet skall varda tomt och skinnadt; ty Herren hafver detta sagt.

Landet är oskäradt vordet af sina inbyggare; förty att de öfverträda lagen och förvandla buden och låta det eviga förbundet fara. (Es. 24: 1—3, 5.)

Ty si, mörker öfvertäcker jorden, och mörkhet folken; men öfver dig uppgår Herren och hans härlighet skall synas öfver dig. (Es. 60: 2.)

Si, tiden kommer, säger Herren Herren, att jag skall sända en hunger i landet, icke en hunger efter bröd, eller törst efter vatten, utan efter att höra Herrens ord; så att de skola löpa omkring hit och dit ifrån det ena hafvet till det andra, ifrån norr och till öster, till att söka Herrens ord, och skola dock icke finna det. (Amos 8: 11, 12.)

Och de tillbådo draken, emedan han hade gifvit vilddjuret makten, och de tillbådo vilddjuret sägande: Hvem är lik vilddjuret, och hvem förmår strida mot det.

Och åt det vardt gifven en mun, som talade stora ord och hädelser, och åt det vardt gifven makt att verka i fyratiotvå månader.

Och det öppnade sin mun till hädelse mot Gud, till att häda hans namn och hans tabernakel, dem som bo i himmelen.

Och åt det vardt gifvit att strida mot de helige och besegra dem; och åt det vardt gifven makt öfver alla stammar och folk och tungomål och folkslag.

Och alla som bo på jorden skola tillbedja det, de hvilkas namn från världens grundläggning icke äro skrifna i det slagtade Lammets lifsbok. (Upp. 13: 4—8.)

Verldens nuvarande tillstånd förutsagt.

Och Herren säger: Därföre att detta folket nalkas

mig med sin mun och hedra mig med sina läppar, men deras hjärta är långt ifrån mig, och de frukta mig efter människors bud, som de lära; si, så vill jag underligen handla med detta folk, allt som underligast och sällsyntast; så att deras vises vishet skall förgås, och deras klokas förstånd skall förblindat varda. (Es. 29: 13, 14.)

Men vet detta, att i de yttersta dagarna tillstunda svåra tider.

Ty människorna skola vara egenkära, giriga, stortaliga, högfärdiga, hädiska, mot föräldrar olydiga, otacksamma, oheliga, kärlekslösa, trolösa, klandersjuka, omättliga, omilda, hatande det goda, förrädiska, lättsinniga, uppblåsta, älskande vällust mer än Gud, hafvande gudaktighetens sken, men förnekande dess kraft. Och dessa bör du undfly.

Ty till dem höra de som intränga i husen och fånga kvinfolk, hvilka äro belastade med synder och drifvas af mångahanda lustar, och som alltid undervisas, men aldrig kunna komma till sanningens kunskap.

Och såsom Jannes och Jambres satte sig emot Moses så sätta sig äfven dessa emot sanningen, människor, som äro fördärfvade till sinnet och icke hålla profvet i tron.

Men de skola icke vidare hafva framgång, ty deras galenskap skall blifva tydlig för alla, såsom ock de andras blef. (2 Tim. 3: 1—9.)

Framför allt vetande, att i de yttersta dagarne skola komma hånfulla bespottare, som vandra efter sina egna lustar och säga: Hvar är löftet om hans tillkommelse, ty från den dag, då våra fäder afsomnade, förblifver allt såsom det har varit från skapelsens begynnelse. (2 Pet. 3: 3, 4.)

Anmärkning. — Affallet från den ursprungliga kyrkans lärdomar samt förändringar af hennes organisation är ej blott ådagalagt genom kristenhetens nuvarande tillstånd, men det

gifves dessutom historikers vittnesbörd, som upplysa om huru och när de olika förändringarne företagits.

Mosheim, i sin kyrkohistoria, omhandlande det andra århundradet, säger:

„De kristna biskoparne instiftade nya kyrkliga ceremonier för att därigenom vinna judarnes och hedningarnes ynnest.“

„Som en följd däraf hade de kristna ritualerna och stadgarna, redan i detta århundrade, en likhet med hedniska mysterier.“

„Den kristna religionens ädla enkelhet och majestätiska karakter förlorades eller i det minsta förminskades, när dessa filosofer företogo sig att förena sina dogmer med hennes lärdomar.“

Om det fjärde århundradet säger han: „De kristna biskoparne införde, med blott ringa förändring, i den kristna gudstjänsten de ritualer och stadgar hvarigenom fordom grekerna och romarne samt andra nationer hade tillkännagifvit sin vördnad för deras inbillade gudar.“

I det femte århundradet säges det: „De vidskepliga idéerna och mänskliga uppfinningarne, hvarigenom religionens framgång redan förut storligen hade förhindrats, tilltogo i hög grad. Stora människoskaror ansökte under bön aflidna heliges hjälp, och ingen förebrådde dem för denna orimliga dyrkan“ . . . „Hela den kristna kyrkan var under detta århundrade hänfallen åt dessa skamliga uppfinningar.“

Om det sjette århundradet säger han: „Sedan den ursprungliga enkelhetens och sanningens gränser först blifvit öfverträdda, så förändrades teologien beständigt, och den mängd främmande och vidskepliga tillägg, som gjordes till Kristi religion, är nästan obeskriflig.“

„Under detta (det sjunde) århundradet låg sann religion begrafven under en oförnuftig vidskepelsens massa, och var alldeles ur stånd att höja sitt hufvud. De första kristna hade ej tillbedit någonting förutom Gud och hans Son, men de som i detta århundrade kallades kristna, tillbådo ett trädkors, bilder af helige män, samt ben af tvifvelaktigt ursprung.“

Sålunda kunna afvikanden från den sanna tron och bevis om ett fullständigt affall äfven spåras under senare århundraden. Och några af de mest intelligenta och uppriktiga religionsstiftare af de senaste århundraden, hafva ej blott upptäckt, men äfven uppriktigt tillstått sin öfverbevisning om kristendomens fallna tillstånd.

John Wesley säger, att orsaken, hvarför de andliga gåfvorna ej längre finnas i den kristna kyrkan, är: „emedan kärleken hade hos många förkolnat och de kristna hade åter blifvit hedningar, samt ägde blott den döda formeln kvar.“

Evangeliets återgifvande

och

Guds rikes upprättande.

När och huru det skulle ske. Men i dessa konungars tid skall Gud af himmelen upprätta ett konungarike, det aldrig skall förstört varda, och hans rike skall icke komma till något annat folk; det skall förkrossa och förstöra alla dessa riken, men det skall blifva i evig tid.

Såsom du såg en sten nedrifven af ett berg utan händer, hvilken sönderslog järnet, kopparen, leret, silfret och guldet; alltså hafver nu den store Gud tett konungen, hvad som framdeles ske skall; och detta är visserligen drömmen, och uttydningen är rätt. (Dan. 2: 44, 45.)

Men riket, makten och väldet under hela himmelen skall varda gifvet den Högstes heliga folk, hvilkens rike evigt är; och allt välde skall tjäna honom och lyda honom. (Dan. 7: 27.)

Si, jag vill utsända min ängel, den, der vägen för mig bereda skall; och med hast skall han komma till sitt tempel, Herren, den I söken, och förbundets ängel, den I begären, si, han kommer, säger Herren Zebaoth.

Men ho kan uthärda hans tillkommelses dag, och hvem kan bestå då han låter sig se? Ty han skall vara såsom en smältares eld och såsom en vaskares såpa.

Och han skall sitta och smälta och rena silfret, och han skall rena Levis söner och luttra dem likasom guldet och silfret, och de skola så frambära åt Herren offergåfvor i rättfärdighet.

Och Judas och Jerusalems offergåfvor skola vara behagliga för Herren likasom i forna dagar och i de förra åren. (Mal. 3: 1—4.)

Och jag såg en annan ängel flyga midt på himmelen, som hade ett evigt evangelium, hvilket han skulle förkunna för dem som bo på jorden och för alla folkslag och stammar och tungomål och folk, och som sade med hög röst: Frukten Gud och gifven honom ära, ty stunden för hans dom har kommit, och tillbedjen den som har skapat himmelen och jorden och hafvet och vattnens källor. (Upp. 14, 6, 7.)

Och detta evangelium om riket skall varda predikat i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk, och då skall änden komma. (Matt. 24: 14.)

Uppenbarelser

och

tillkännagifvanden af Guds kraft i de sista dagarna.

Orsaken hvarföre uppenbarelse upphörde. Si, Herrens hand är icke för kort, så att han icke hjälpa kan; och hans öron äro icke lomhörda vordne, att han intet hörer; utan eder ondska åtskiljer eder och eder Gud ifrån hvarannan; och edra synder gömma bort hans ansikte ifrån eder, att I icke hörde varden. (Es. 59: 1, 2.)

Nödvändighet af uppenbarelse. Allt har blifvit mig öfverlåtet af min Fader, och ingen känner, hvilken Sonen är, utan Fadern, och hvilken Fadern är, utan Sonen, och den, för hvilken Sonen vill uppenbara det. (Luk. 10: 22.)

Ty Herren Herren gör intet, utan att han uppenbarar för sina tjänare profeterna sin hemlighet. (Amos 3: 7.)

Uppenbarelse utlofvad. Och du, Daniel, fördölj dessa orden och besegla denna skriften intill den yttersta tiden; så skola många däröfver komma och finna ett stort förstånd. (Dan. 12: 4.)

Men Herren svarar mig och säger: Skrif synen och måla henne uppå en tafla, att den där framom går, må det läsa (nämligen alltså): Profetian skall ju ännu fullkomnad varda i sin tid och skall på ändalykten fri i ljuset komma och icke fela; men om hon dröjer, så förbida henne; hon kommer visserligen och skall icke dröja. (Hab. 2: 2, 3.)

Och jag skall gifva åt mina två vittnen, att, klädd i säckar, profetera under ett tusen två hundra sextio dagar. (Upp. 11: 3.)

Och jag hörde en annan röst från himmelen, som sade: Gån ut från henne, I mitt folk, för att icke deltaga i hennes synder och få del i hennes plågor.

Ty hennes synder räcka ända upp i himmelen, och Gud har kommit i håg hennes orättfärdigheter. (Upp. 18: 4, 5.)

Därföre skall mitt folk känna mitt namn på den tiden, ty si, jag vill själf tala. (Es. 52: 6.)

Och därefter skall jag utgjuta min Ande öfver allt kött, och edra söner och döttrar skola profetera, edra äldste skola hafva drömmar och edra ynglingar skola se syner.

Och vill jag på den tiden utgjuta min Ande både öfver tjänare och tjänarinnor. (Joel 2: 28, 29.)

Si, jag skall sända eder den profeten Elia, förr än den store och förskräcklige Herrens dag kommer.

Han skall omvända fädernas hjärta till barnen och barnens hjärta till fäderna; på det jag icke

skall komma och slå jorden med förstörelse. (Mal. 4: 5, 6.)

Ett stort verk skall utföras i de yttersta dagarna. Därföre si, den tiden kommer, säger Herren, att man icke mer skall säga: Så sant som Herren lefver, som Israels barn utur Egypti land fört hafver; utan: Så sant som Herren lefver, som Israels barn fört hafver utur nordanlanden och utur alla land, dit han dem utdrifvit hafver; ty jag skall låta dem igen komma uti det land, som jag deras fäder gifvit hafver. (Jer. 16: 14, 15.)

Underverk skola utföras i de yttersta dagarna. Tänken icke uppå det gamla och akten icke uppå det förr varit hafver.

Ty si, jag vill göra en ny ting; rätt nu skall det uppgå, att I skolen förnimma, att jag gör en väg i öknen och vattuströmmar uti ödemarken. (Es. 43: 18, 19.)

Sägen till de förtviflade hjärtan: Varen vid godt mod, frukten eder intet; si, eder Gud, som vedergäller, han kommer till att hämnas och skall hjälpa eder.

Då skola de blindas ögon upplåtna varda, och de döfvas öron skola öppnade varda.

Då skola de halta springa såsom en hjort, och de dumbars tunga skall lofsjunga; ty vattnen skola flyta i öknen hit och dit, och strömmar i vildmarken.

Och där tillförene hafver torrt varit, där skola dammar vara, och där vattulöst hafver varit, där skola rinnande källor vara; där tillförene ormar legat hafva, där skall gräs, rö och säf stå. (Es. 35: 4—7.)

Alla dalar skola upphöjda varda, och alla berg och högar skola förnedrade varda, och det ojämnt är skall jämnas, och det oslätt är skall slätt varda. Ty Herrens härlighet skall uppenbarad varda; och allt kött skall tillsammans se, att Herrens mun talar. (Es. 40: 4, 5.)

De elände och fattiga söka vatten, och där är intet; deras tunga borttorkas för törst, men jag Herren vill höra dem, jag Israels Gud vill icke öfvergifva dem; utan jag vill öppna vattufloder på höjderna och källor midt på marken; jag vill göra öknen till vattusjöar och torra landet till vattukällor.

Jag vill gifva i öknen cedrar, furu, myrten och oljoträd; jag vill gifva på marken gran, bok och buxbom tillhopa; på det man må se och känna och förmärka och förstå tillsammans, att Herrens hand hafver detta gjort, och den Helige i Israel hafver detta skapat. (Es. 41: 17—20.)

Men Herren skall draga ut och strida emot de samma hedningar, såsom han plägar att strida i stridstid.

Och hans fötter skola på den tiden stå på oljoberget, som för Jerusalem ligger östantill; och oljoberget skall remna midt i tu stycken ifrån öster och allt intill vester ganska vidt ifrån hvart annat; så att den ena hälften af berget skall gifva sig norrut, och den andra söderut.

Och I skolen fly för denna dalen emellan mina berg; ty den dalen emellan bergen skall räcka intill Azal; och skolen fly, likasom I uti förtiden flydden för jordbäfningen i Ussia, Juda konungs tid; så skall Herren min Gud komma, och alla helige med dig.

På den tiden skall intet ljus vara, utan köld och frost. (Zak. 14: 3—6.)

Och jag skall gifva undertecken i himmelen och på jorden, nämligen blod, eld och rökdamm.
Solen skall förvandlad varda uti mörker, och månen uti blod, förr än den stora och förskräckliga Herrens dag kommer. (Joel 2: 30, 31.)

Men strax efter de dagarnes nöd skall solen förmörkas och månen icke gifva sitt sken, och stjärnorna skola falla ifrån himmelen, och himlarnes krafter skola bäfva.
Och då skall Människosonens tecken visa sig på himmelen, och då skola alla jordens folk jämra sig, och de skola se Människosonen komma på himmelens skyar med stor makt och härlighet. (Matt. 24: 29, 30.)

Hedningarnes Fullhet

och

Löften till dem.

Evangelium blef taget ifrån judarna och gifvit åt hedningarna. Då togo Paulus och Barnabas mod till sig och sade: Till eder måste Guds ord först talas, men då I stöten det från eder och icke ansen eder själfva värdiga det eviga lifvet, se, så vända vi oss till hedningarne.
Ty så har Herren bjudit oss: „Jag har satt dig till ett ljus för hedningar, att du skall vara till frälsning intill jordens ände.“
Och när hedningarne hörde detta, vordo de glada och prisade Herrens ord, och de trodde, så många som voro bestämda till evigt lif. (Ap. 13: 46—48.)

Men Herren sade till honom: Gå; ty denne är mig ett utkoradt redskap till att bära mitt namn

inför hedningar och konungar och Israels barn. (Ap. 9: 15.)

Då öppnade Petrus sin mun och sade: I sanning inser jag, att Gud icke har anseende till person. (Ap. 10: 34.)

Kristus har friköpt oss från lagens förbannelse, då han vardt en förbannelse för oss . . . på det att Abrahams välsignelse skulle tillfalla hedningarna i Kristus Jesus, och på det att vi skulle undfå Andens löfte genom tron. (Gal. 3: 13, 14.)

Herren skall i tidernas fullbordan uppresa ett banér bland hedningarna, hvarefter Israel åter skall blifva meddelaktigt af evangelium. Ty jag vill icke, mina bröder, att I sholen vara i okunnighet om denna hemlighet — på det att I icke mån anse eder själfva för vise — att förhärdelsen har endels träffat Israel till dess hedningarnes fullhet har ingått.

Och så skall hela Israel varda frälst, såsom det är skrifvit: „Från Zion skall förlossaren komma, och han skall bortskaffa ogudaktigheterna från Jakob.“ (Rom. 11: 25, 26.)

Här är icke jude eller grek, här är icke träl eller fri, här är icke man och kvinna, ty alla ären I en i Kristus Jesus. (Gal. 3: 28.)

Så säger Herren, Herren: Si, jag vill upplyfta min hand till hedningarna och uppresa mitt banér till folken, då skola de bära dina söner fram på armarna och draga dina döttrar på axlarna. (Es. 49: 22.)

Och hedningarna skola vandra i ditt ljus, och konungar uti skenet, som uppgår öfver dig. (Es. 60: 3.)

Men af solens uppgång allt intill nedgången skall mitt namn härligt varda ibland hedningarna; och i alla rum skall för mitt namn rökt och ett rent spisoffer offradt varda; ty mitt namn skall härligt varda ibland hedningarna, säger Herren Zebaoth (Mal. I: 11.)

I det att han för oss har kungjort sin viljas hemlighet efter sitt välbehag, hvilket han har föresatt sig inom sig själf, med afseende på den hushållningen i tidernas fullbordan, att i Kristus sammanfatta allt, både det som är i himmelen och det som är på jorden. (Ef. 1: 9, 10.)

Nämligen att hedningarne äro medarfvingar och höra till samma kropp och äro delaktiga med oss i löftet i Kristus Jesus genom evangelium. (Ef. 3: 6.)

Och det skall ske på den tiden, att Isais rot, som står till folks banér, däri skola hedningarna fråga efter, och hans hvila skall vara ära. (Es. 11: 10.)

Israels Insamling.

Löften gifna om ett evigt arfland. Då nu Lot hade skilt sig ifrån Abram, sade Herren (till Abram): Häf upp dina ögon och se ifrån det rummet, där du nu bor, norrut, söderut, österut och vesterut; förty allt detta landet, som du ser, vill jag gifva dig och din säd till evig tid.

Och vill göra din säd såsom stoftet på jorden. Kan en människa räkna stoftet på jorden, så må hon ock räkna din säd.

Därföre upp och drag genom landet. tvärs och ändalångs; förty dig vill jag gifva det. (1 Mos. 13: 14—17.)

Så kom en dyr tid i landet, efter den förra, som var i Abrahams tid; och Isak for till Abimelech, de Filisteers konung, till Gerar.

Då uppenbarade sig honom Herren och sade: Far icke ned till Egypten; utan blif i det land, som jag säger dig.

Blif en främling i detta land, och jag skall vara med dig och välsigna dig; förty dig och din säd skall jag gifva alla dessa länder och skall stadfästa min ed, som jag din fader Abraham svurit hafver, och skall föröka din säd såsom stjärnorna på himmelen och skall gifva din säd alla dessa länder; och igenom din säd skola alla folk på jorden välsignade varda. (1 Mos. 26: 1—4.)

Och (Jakob) sade till Joseph: Den allsmäktige Gud syntes mig i Lus i Canaans land och välsignade mig.

Och sade till mig: Si, jag skall låta dig växa och förökas och göra dig till mycket folk och skall gifva din säd efter dig detta land till egendom evinnerligen.

Men då Joseph såg, att hans fader lade sin högra hand på Ephraims hufvud, behagade det honom illa; och fattade uti sin faders hand, att han skulle vända sin hand af Ephraims hufvud in på Manasse hufvud, och sade till honom: Icke så, min fader; denne är den förstfödde, lägg din högra hand på hans hufvud. men hans fader nekade det och sade: Jag vet väl, min son, jag vet det väl; denne skall ock varda till folk och skall varda stor, men hans yngre broder skall varda större än han, och hans säd skall varda till ett stort folk.

Så välsignade han dem i den dagen och sade: Varde Israel välsignad efter ditt sätt, så att man må säga: Gud sätte dig såsom Ephraim och Manasse. Och så satte han Ephraim före Manasse. (1 Mos. 48: 3, 4, 17—20.)

En telning från ett fruktbart träd är Joseph, en telning från ett fruktbart träd vid ett källsprång, med grenar sträckta öfver muren.

Din faders välsignelser öfverträffa de eviga bergens välsignelser, och de gamla höjdernas härlighet! Öfver Josephs hufvud komme de och öfver hans hjässa, som är en furste bland sina bröder. (1 Mos. 49: 22, 26.)

Och om Joseph sade han: Välsignat af Herren vare hans land med riklig dagg från himmelen och med djupa vatten som därunder ligga, och med riklig skörd af solens alster och med riklig skörd af månadernas frukter och med det bästa urtidsbergen hafva att gifva och med riklig skörd ifrån de gamla kullarne och med riklig skörd af allt som på jorden är och med hans nåd, som bodde i törnbusken! Måtte allt detta komma öfver Josephs hufvud och öfver broderfurstens hjässa!

Den förstfödde af hans tjurar, ära vare honom! Hans horn vare starka som buffelns, med dem stånge han alla folk, så långt jordens gränser nå, med Ephraims tallösa skaror och med Manasse tusental! (5 Mos. 33: 13—17.)

Ty de onde skola utrotade varda; men de, som vänta efter Herren, skola ärfva landet.

Det är ännu en liten tid, så är den ogudaktige icke mer; och när du efter hans rum ser, skall han borta vara.

Men de elände skola ärfva landet och lust hafva i stor frid.

Ty hans välsignade ärfva landet, men hans förbannade varda utrotade.

Ty Herren älskar rätten och öfvergifver icke sina heliga; evinnerligen varda de bevarade; men de ogudaktigas säd skall utrotad varda.

De rättfärdiga ärfva landet och blifva därinne evinnerligen. (Ps. 37: 9—11, 22, 28, 29.)

Välsignelser lofvade åt Israel. Ty Herren skall förbarma sig öfver Jakob och ännu utkora Israel och sätta dem uti sitt land, och främlingar skola gifva sig till dem och hålla sig intill Jakobs hus.

Och folk skola dem till sig taga och hafva dem intill sitt rum, så att Israels hus skall äga dem uti Herrens land till tjänare och tjänarinnor; och de skola hålla dem fångna, af hvilka de fångna voro, och skola råda öfver sina plågare. (Es. 14: 1, 2.)

Intet vapen, som göres emot dig, skall hafva framgång, och hvarje tunga, som upphäfver sig emot dig i dom, skall du döma brottslig. Sådan är lotten för dem, som tjäna Herren, och sådan deras lön från mig, säger Herren. (Es. 54: 17.)

Ty det folk och det rike, som ej vill tjäna dig, det skall förgås, och hedningarne skola i grund utrotas.

Och dina förtryckares barn skola komma till dig och ödmjukt buga sig, och alla de, som hafva hånat dig, skola nedfalla till dina fötter och kalla dig Herrens stad, Israels heliges Zion. (Es. 60: 12, 14.)

Och de skola uppbygga de gamla öde platserna; hvad af ålder varit förstört skola de upprätta, och de skola åter uppbygga ödelagda städer, som hafva legat förstörda ifrån släkte till släkte.

Och främlingar skola erbjuda sig att valla edra fårahjordar, och utländingar skola vara edra åkerbrukare och edra vingårdsmän.

Och I skolen kallas Herrens präster; I skolen heta vår Guds tjänare. Hedningars gods skolen I äta, och i deras härlighet skolen I insättes.

I stället för eder skam skolen i få dubbelt, och de som hafva lidit smälek skola jubla öfver sin

lott, emedan de i sitt land få dubbelt att äga, och deras glädje blifver evig.

Ty jag är Herren, som älskar rätt, som hatar orättfärdigt rof; och jag skall gifva dem sin lön med trofasthet och göra ett evigt förbund med dem.

Och deras säd skall blifva känd bland hedningarne och deras afkomma bland folken; enhvar som ser dem skall om dem bekänna, att de äro en säd, som Herren har välsignat. (Es. 61: 4—9.)

Och de skola komma och glädjas på Zions höjd och skola i hopar strömma till Herrens gåfvor, nämligen till korn, must, olja och unga får och oxar; så att deras själ skall varda likasom en vatturik örtagård, och de skola icke mer bekymrade vara.

Alltså skola jungfrurna lustiga vara i dans; därtill unga män och gamla, den ene med den andre; ty jag skall förvandla deras ångest i glädje och trösta dem och fröjda dem efter deras bedröfvelse.

Och jag skall göra prästernas hjärta fullt med glädje, och mitt folk skall mina gåfvor hafva tillfyllest, säger Herren. (Jer. 31: 12—14.)

Si, tiden kommer, säger Herren, att man skall tillika plöja och uppskära, och tillika pressa vin och så: och bergen skola drypa sött vin, och alla backar skola fruktsamma vara.

Ty jag vill omvända mitt folks Israels fängelse, att de skola uppbygga de öde städer och besitta dem, plantera vingårdar och dricka där vin af, göra trädgårdar och äta där frukt af.

Ty jag vill plantera dem uti sitt land, så att de icke mer skola varda utrotade utur sitt land, det jag dem gifvit hafver, säger Herren din Gud. (Amos 9: 13—15.)

Och de sjöngo en ny sång, sägande: Du är värdig att taga boken och bryta hennes insegel, ty du har blifvit slaktad och har köpt oss åt Gud med ditt blod utur alla stammar och tungomål och folk och folkslag och gjort dem åt vår Gud till ett konungadöme och till präster, och de skola regera på jorden. (Uppb. 5: 9, 10.)

Profetior angående Israels insamling. När nu allt detta kommer öfver dig, antingen välsignelsen eller förbannelsen, som jag dig föresatt hafver, och du begynner lägga på hjärtat, huru du är ibland hedningar, dit Herren din Gud dig fördrifvit hafver; och du omvänder dig till Herren din Gud, så att du lyder hans röst, du och dina barn, af allt hjärta och af all själ, i allt det, som jag bjuder dig denna dag; så skall Herren din Gud vända ditt fängelse och förbarma sig öfver dig och skall åter församla dig utur alla folk, dit Herren din Gud dig förskingrat hafver.

Om du vore bortdrifven allt in till himmelens ände, så skall dock Herren din Gud församla dig dädan och hämta dig dädan.

Och Herren din Gud skall låta dig komma i det land, som dina fäder besuttit hafva; och du skall det intaga, och han skall göra dig godt och föröka dig öfver dina fäder. (5 Mos. 30: 1--5.)

Men tänk dock uppå det ord, som du din tjänare Moses bjöd och sade: Om I försynden eder, så vill jag förströ eder ibland folk.

Men om I omvänden eder till mig och hållen mina bud och gören dem; och om I än bortdrifne voren allt intill himmelens ända, så vill jag dock dädan församla eder och skall låta eder komma till det rum, som jag utvalt hafver, till att mitt namn där bo skall. (Neh. 1: 8, 9.)

Omvänden eder, I affälliga barn, säger Herren; ty jag vill trolofva eder mig och vill hämta eder,

så att en skall föra en hel stad, och två ett helt land, och jag skall låta eder komma till Zion.

Och skall gifva eder herdar efter mitt hjärta, de eder föda skola med lärdom och vishet. (Jer. 3: 14, 15.)

Detta säger Herren emot alla mina onda grannar, som antasta den arfvedel, som jag åt mitt folk Israel utskiftat hafver: Si, jag skall rycka dem utur deras land och taga Juda hus midt ut ifrån dem.

Och när jag hafver uttagit dem, skall jag åter förbarma mig öfver dem och skall låta hvar och en komma till sin arfvedel och till sitt land igen. (Jer. 12: 14, 15.)

Och jag skall församla det kvar är af min hjord utur alla land; dit jag dem utdrifvit hafver, och skall hafva dem hem igen till deras hus, att de skola växa och förökas.

Och jag skall sätta herdar öfver dem, som dem sköta skola, att de icke mer skola frukta sig eller förskräckas, eller hemsökta varda, säger Herren. (Jer. 23: 3, 4.)

Si, jag skall låta dem komma utur nordlandet och vill församla dem ifrån jordens ändar, både blinda, halta, hafvande kvinnor och dem, som nyfödt hafva, så att de skola i en stor hop hit igen komma.

De skola komma gråtande och bedjande, så skall jag leda dem; jag skall leda dem utmed vattubäckar en slät väg, att de icke skola stöta sig; ty jag är Israels Fader, så är Ephraim min förstfödde son.

Hören, I hedningar, Herrens ord, och förkunnen det fjärran på öarna och sägen: Den som Israel förskingrat hafver, han varder honom ock

igen församlande och skall taga vara uppå honom, såsom en herde uppå sin hjord.

Ty Herren skall förlossa Jakob och hjälpa honom utur den mäktiges hand.

Och de skola komma och glädjas på Zions höjd och skola i hopar strömma till Herrens gåfvor, nämligen till korn, must, olja och unga får och oxar; så att deras själ skall varda likasom en vatturik örtagård, och de skola icke mer bekymrade varda. (Jer. 31: 8—12.)

Si, jag skall församla dem utur alla land, dit jag dem bortdrifver genom min stora vrede, grymhet och obarmhertighet, och skall låta dem komma åter till detta rummet igen, att de skola bo trygga; och de skola vare mitt folk, så vill jag vara deras gud; och skall gifva dem ett ense hjärta och väsende, att de skola frukta mig i alla sina lifsdagar, på det dem och deras barn efter dem skall väl gå. (Jer. 32: 37—39.)

Ty jag vill vända Juda fängelse och Israels fängelse och skall uppbygga dem, lika såsom af begynnelsen.

Och skall rena dem af all missgärning, där de med emot mig syndat hafva, och skall förlåta dem all missgärning, där de med emot mig syndat och öfverträdt hafva.

Och det skall vara mig till ett glädjenamn, berömmelse och pris ibland alla hedningar på jorden, då de få höra allt det goda, som jag dem gör; och skola förundra sig och förskräckas öfver allt det goda och öfver all den frid, som jag dem gifva vill.

Detta säger Herren: Uti detta rummet, där I om sägen: Det är öde, efter hvarken folk eller fä i Juda städer och på gatorna i Jerusalem blifver; de så förödde äro, att där hvarken folk, borgare eller boskap uti är; där skall man ännu åter höra rop af fröjd och glädje, brudgummes och bruds

röst och deras röst, som säga: Tacken Herren Zebaoth, ty Herren är god och gör ju alltid väl i evighet; och deras, som tackoffer frambära till Herrens hus; ty jag skall omvända landets fängelse, liksom af begynnelsen, säger Herren. (Jer. 33: 7—11.)

Uti de dagar och i den tiden, säger Herren, skola Israels barn, samt med Juda barn, komma och skola gå och gråta och söka Herren sin Gud.

De skola fråga efter den vägen åt Zion och vända sig dit: Kommen, och vi vilja hålla oss intill Herren med ett evigt förbund, det aldrig skall förgätet varda. (Jer. 50: 4, 5.)

Och du skall säga till dem: Detta säger Herren Herren: Si, jag vill hämta Israels barn ifrån hedningarna, dit de dragna äro, och skall församla dem ifrån alla orter och skall låta dem komma uti sitt land igen.

Och göra allt ett folk utaf dem i landet på Israels berg, och de skola allesamman hafva en konung och skola icke mer två folk, eller uti två konungariken delade vara.

Och min tjänare David skall vara deras konung och allas deras enige herde; och de skola vandra i mina rätter och hålla mina bud och göra därefter.

Och de skola åter bo i landet, som jag min tjänare Jakob gifvit hafver, där edra fäder uti bott hafva; de och deras barn och barnebarn skola bo däruti evinnerligen, och min tjänare David skall vara deras förste evinnerligen.

Och jag skall göra med dem ett nåds förbund, det skall vara ett evigt förbund med dem; och skall uppehålla dem och föröka dem, och min helgedom skall vara ibland dem evinnerligen.

Och jag skall bo ibland dem och vara deras Gud, och de skola vara mitt folk. (Hes. 37: 21—27.)

Men i yttersta dagarna skall det berget, som Herrens hus uppå står, beredt varda högre än alla berg och upphöjdt öfver högarna, och folk skola löpa därtill.

Och många hedningar skola gå och säga: Kommen, låten oss gå upp till Herrens berg och till Jakobs Guds hus, att han lärer oss sina vägar, och vi må vandra på hans stigar; ty af Zion skall utgå lagen, och Herrens Ord af Jerusalem. (Mika 4: 1, 2.)

Hvarifrån samt under hvilka förhållanden de skola insamlas. Tacken Herren, ty han är mild och hans godhet varar i evighet.

Sägen I, som af Herren förlöste ären, dem han utur nöd förlöst hafver; och dem han utur landet tillsammanhämtat hafver, ifrån östan, ifrån vestan, ifrån nordan och ifrån hafvet; de där vilse gingo i öknen, där ingen väg var, och funno ingen stad, där de bo kunde; hungriga och törstiga och deras själ försmäktade.

Och de ropade till Herren i deras nöd, och han frälste dem utur deras ångest.

Och förde dem en rätt väg, att de gingo till den stad där de bo kunde. (Ps. 107: 1—7.)

Ty han skall uppresa ett banér fjärran ibland hedningarne och locka dem ifrån jordens ände, och si, hastigt och snarligen komma de. (Es. 5: 26.)

Och Herren skall på den tiden än en gång uträcka sin hand, att han skall få det öfverblifna af sitt folk, det kvarblifvet är för de Assyrier, Egyptier, Pathoros, Ethioper, Elamiter, Sinear, Hamath och för hafvets öar; och skall uppresa ett banér ibland hedningarna och sammanhämta de fördrifna af Israel och församla de förskingrade af Juda af fyra jordens ändar. (Es. 11: 11, 12.)

Sägen till de förtviflade hjärtan; varen vid godt mod, frukten eder intet; si, eder Gud, som vedergäller, han kommer till att hämnas och skall hjälpa eder.

Då skola de blindas ögon upplåtne varda, och de döfvas öron skola öppnade varda.

Då skola de halta springa såsom en hjort, och de dumbars tunga skall lofsjunga; ty vatten skola flyta i öknen hit och dit, och strömmar i vildmarken.

Och där tillförene hafver torrt varit, där skola dammar vara, och där vattenlöst hafver varit, där skola rinnande källor vara; där tillförene ormar legat hafva, där skall gräs, rö och säf stå.

Och där skall vara en stig och väg, hvilken den heliga vägen heta skall, så att ingen oren skall gå däruppå; och densamma skall vara för dem, att man däruppå gå skall; så att ock de fåvitske icke behöfva där vilse fara.

Där skall intet lejon vara, och intet rifvande djur träda däruppå, eller där funnit varda, utan man skall gå där fri och säker.

Och Herrens förlöste skola igenkomma och komma till Zion med glädje; evig fröjd skall vara, öfver deras hufvud; lust och glädje skola de få) och värk och suckan måste bortgå. (Es. 35: 4—10.

Så frukta dig nu intet; ty jag är när dig; jag vill låta komma din säd östanefter och vill församla dig vestanefter: Och skall säga till norr: Gif; och till söder: Förhåll icke; haf mina söner hit ifrån fjärran och mina döttrar ifrån världens ände. (Es. 43: 5, 6.)

Viken, viken, dragen ut dädan och kommen vid intet orent; gån ut ifrån dem; renen eder, I som Herrens tyg bären.

Ty I skolen icke draga ut med hast, eller vandra med flykt; ty Herren skall draga före

eder, och Israels Gud skall församla eder. (Es. 52: 11, 12.)

Därföre si, den tid kommer, säger Herren, att man icke mer skall säga: Så sant som Herren lefver, som Israels barn utur Egypti land fört hafver; utan: Så sant som Herren lefver, som Israels barn fört hafver utur nordanlanden och utur alla land, dit han dem utdrifvit hafver; ty jag skall låta dem igen komma uti det land, som jag deras fäder gifvit hafver.

Si, jag skall utsända många fiskare, säger Herren, de skola fiska dem; och därefter skall jag utsända många jägare, de skola fånga dem på alla berg, på alla högar och i alla stenklyftor. (Jer. 16: 14—16.)

Och skall föra eder ifrån folken och församla eder utur de land, dit I förströdde ären, med stark hand, med uträckt arm och med utgjuten grymhet och skall låta eder komma uti folks öken och där vara i rätta med eder, ansikte emot ansikte.

Likasom jag med edra fäder uti öknen vid Egypten i rätta var, rätt så skall jag vara i rätta med eder, säger Herren Herren. (Hes. 20: 34—36.)

Och han skall utsända sina änglar med starkt ljudande basun, och de skola församla hans utvalda från de fyra väderstrecken, från himmelens ena ände till den andra. (Matt. 24: 31.)

Och jag hörde en annan röst från himmelen, som sade: Gån ut från henne, I mitt folk, för att icke deltaga i hennes synder och få del i hennes plågor. (Uppb. 18: 4.)

Zion i de sista dagarne.

Löften om Zions härlighet. Statt upp, var ljus; ty ditt ljus kommer, och Herrens härlighet går upp öfver dig.

Ty si, mörker öfvertäcker jorden, och mörkhet folken; men öfver dig uppgår Herren, och hans härlighet skall synas öfver dig.

Och hedningarna skola vandra i ditt ljus, och konungar uti skenet, som uppgår öfver dig.

Lyft upp dina ögon, och se omkring dig: dessa alla församlade komma till dig; dina söner skola komma fjärranefter, och dina döttrar vid sidan uppfödda varda.

Då skall du se din lust och utbrista, och ditt hjärta skall förundra och utvidga sig, när den stora hopen vid hafvet vänder sig till dig, och hedningarnes makt kommer till dig.

Hvilka äro de, som flyga såsom skyar och såsom dufvor till deras fönster?

Öarna förbida mig, och skeppen i hafvet för lång tid, att de skola hafva dina barn fram ifrån fjärran, samt med deras silfver och guld, till Herrens din Guds namn och till den helige i Israel, den dig härlig gjort hafver.

Främmande skola bygga dina murar, och deras konungar skola tjäna dig, ty uti min vrede hafver jag slagit dig, och i min nåd förbarmar jag mig öfver dig.

Och dina portar skola städse öppna stå, hvarken dag eller natt tillslutna varda, att hedningarnas makt skall till dig hafd varda, och deras konungar tillförde varda.

Ty hvilka hedningar eller konungariken icke vilja tjäna dig, de skola förgås, och hedningarna förödde blifva.

Libanons härlighet skall till dig komma, furu, bok och buxbom tillsammans, till att bepryda min helgedoms rum; ty jag vill mina fötters rum härligt göra.

Skola ock de, som dig undertryckt hafva, bugande komma till dig; och alla de, som dig försmädat hafva, skola nedfalla till dina fötter och skola kalla dig Herrens stad, Israels heliges Zion.

Solen skall icke mer skina dig om dagen, och månens sken skall icke mer lysa dig; utan Herren varder ditt eviga ljus, och din Gud skall ditt pris vara.

Din sol skall icke mer nedgå, eller din måne mista sitt sken; ty Herren skall vara ditt eviga ljus, och dina sorgedagar skola en ände hafva.

Och ditt folk skola allesamman vara rättfärdiga och skola besitta jorden evinnerligen; såsom de där min planteringskvist och mina händers verk äro, till pris.

Utaf den minsta skola varda tusen, och utaf den ringaste ett mäktigt folk. Jag Herren vill detta i sinom tid snarligen uträtta. (Es. 60: 1—22.)

Och Herren skall öfver hvarje plats på Zions berg och öfver dess festliga församlingar skapa ett moln och en rök om dagen och skenet af en flammande eld om natten, och allt hvad härligt är skall öfvertäckas. (Es. 4: 5.)

Zion en tillflyktsort. Gack bort, mitt folk, uti en kammare och slut dörren igen efter dig; fördölj dig ett litet ögonblick, så länge vreden går öfver.

Ty si, Herren varder utgående af sitt rum till att hemsöka jordens inbyggare för deras ondska, så att jorden skall uppenbara deras blod och icke mer öfverskyla dem, som på henne slagna äro. (Es. 26: 20, 21.)

Och det skall ske, ho som helst Herrens namn åkallande varder, han skall frälst varda; ty på Zions berg och i Jerusalem skall en salighet vara, såsom Herren hafver sagt, och när de andra kvarblifna, dem Herren kallande varder. (Joel 2: 32.)

De af Herren förlossade skola vända tillbaka till Zion med jubel . . . (Es. 51: 11.)

Herren skall bo i Zion. Herren bygger Zion och låter se sig i sin härlighet. (Ps. 102: 17.)

Och Herren skall ryta utaf Zion och låta höra sin röst utaf Jerusalem, så att både himmel och jord skola bäfva; men Herren skall vara sitt folk en tillflykt och Israels barn ett fäste.

Och I skolen förnimma, att jag Herren eder Gud bor i Zion på mitt heliga berg; och jag skall icke låta deras blod ohämnat blifva; och Herren skall bo i Zion. (Joel 3: 16, 17, 21.)

Lofven Herren, den i Zion bor; förkunnen ibland folken hans verk. (Ps. 9: 12.)

Ty Herren hafver utvalt Zion och hafver lust till att bo där.

Detta är min hvila evinnerligen, här vill jag bo; ty här behagar mig väl. (Ps. 132: 13, 14.)

Och mycket folk gå dit och säga: Kommen och låten oss gå upp på Herrens berg; till Jakobs Guds hus, att han lärer oss sina vägar, och vi vandra på hans stigar. Ty af Zion skall lagen utgå, och Herrens ord af Jerusalem. (Es. 2: 3.)

Guds straffdomar i de sista dagarne.

Straffdomar som skola öfvergå dem, som förkasta evangeliet. Ty Herren är vred uppå alla hedningar och förtörnad uppå alla deras härar; han skall gifva dem till spillo och öfverantvarda dem till slaktning.

Deras slagna skola bortkastade varda, att stanken af deras döda kroppar skall uppgå, och bergen flyta i deras blod.

Och all himmelens här skall förruttna, och himmelen skall varda sammanlagd såsom ett bref; och all hans här skall förvissna, såsom ett löf förvissnar på vinträd. och såsom ett torrt löf på ett fikonträd.

Ty det är Herrens hämdedagar och ett vedergällningsår till att hämnas Zion.

Då skola dess bäckar varda till tjära, och dess jord till svafvel; ja, dess land skall varda till brinnande tjära; den hvarken dag eller natt utslockna skall; utan evinnerligen skall rök uppgå däraf, och skall öde blifva utan ände, så att ingen skall gå därigenom i evig tid. (Es. 34: 2—10.)

Ty si, en dag kommer, som brinna skall, likasom en ugn; så skola då alla föraktare och ogudaktiga vara halm, och den tillkommande dagen skall upptända dem, säger Herren Zebaoth, och skall hvarken lämna dem rot eller kvist. (Mal. 4: 1.)

Men strax efter de dagarnes nöd skall solen förmörkas och månen icke gifva sitt sken, och stjärnorna skola falla ifrån himmelen, och himlarnes krafter skola bäfva. (Matt. 24: 29.)

Men när I fån höra krig och rykten om krig, blifven icke förfärade. Ty så måste ske, men ännu är icke änden.

Ty folk skall resa sig mot folk och rike mot rike; och det skall vara jordbäfningar på den ena orten efter den andra, och det skall vara hungersnöd och oroligheter. Detta är begynnelsen till födslosmärtorna. (Marc. 13: 7, 8.)

Och tecken skola ske i sol och i måne och stjärnor, och på jorden skall ångest komma öfver folken, och de skola förtvifla vid hafvets och vågornas dån, under det att människor uppgifva anden af förskräckelse och af väntan på det, som skall öfvergå världen, ty himmelens krafter skola bäfva. (Luk. 21: 25, 26.)

Och jag såg, då det bröt det sjette inseglet, och se, det vardt en stor jordbäfning, och solen blef svart som en säck af hår, och månen vardt hel och hållen såsom blod.

Och himmelens stjärnor föllo ned på jorden, likasom ett fikonträd fäller sina omogna frukter, när den skakas af en stark vind.

Och himmelen försvann, såsom en bok, som hoprullas, och alla berg och öar flyttades från sina rum.

Och konungarne på jorden och stormännen och befälhafvarne och de rike och de starke och alla trälar och fria dolde sig i jordkulor och i bergsskrefvor och sade till bergen och klipporna: Fallen öfver oss och skylen oss för dens ansikte, som sitter på tronen, och för Lammets vrede.

Ty hans vredes stora dag har kommit, och hvem kan bestå? (Uppb. 6: 12—17.)

Och ur röken utgingo gräshoppor på jorden. och dem vardt gifven makt, såsom skorpionerna på jorden hafva makt.

Och dem vardt sagt, att de icke skulle skada gräset på jorden eller något grönt eller något träd,

utan endast de människor, som icke hade Guds insegel på sina pannor.

Och dem vardt gifvet att de icke skulle döda dem; de skulle endast plågas i fem månader; och plågan af dem var såsom plågan af en skorpion, när den har stungit en människa.

Och i de dagarna skola människorna söka döden och icke finna honom; och de skola längta att dö, och döden flyr ifrån dem. (Uppb. 9: 3—6.)

Kristi andra Tillkommelse.

Profetior därom. Af Zion går upp Guds härliga sken.

Vår Gud kommer och tiger icke; förtärande eld går före honom, och omkring honom en mäktig storm.

Han kallar himmel och jord, att han skall döma sitt folk. (Ps. 50: 2—4.)

Sägen till de förtviflade hjärtan: Varen vid godt mod, frukten eder intet; si, eder Gud, som vedergäller, han kommer till att hämnas och skall hjälpa eder. (Es. 35: 4.)

Zion, du som predikar, stig upp på ett högt berg; Jerusalem, du som predikar, häf upp din röst med makt; häf upp och frukta dig icke; säg Juda städer: Si där är eder Gud.

Ty si, Herren Herren kommer väldeligen, och hans arm skall varda rådande: si, hans arbete och hans gärning skall icke vara utan frukt. (Es. 40: 9, 10.)

Så skall ock Kristus, en gång offrad för att borttaga mångas synder, för andra gången låta se

sig utan synd, till frälsning för dem, som förbida honom. (Ebr. 9: 28)

Och när de sågo upp mot himmelen, i det han for bort, se, då stodo två män hos dem i hvita kläder, hvilka ock sade: I galileiske män, hvarföre stån I och sen mot himmelen? Denne Jesus, som har blifvit upptagen från eder till himmelen, han skall så komma, som I hafven sett honom uppfara till himmelen. (Ap. 1: 10, 11.)

Bättren eder därföre och omvänden eder, att edra synder må varda utplånade, på det att tider af vederkvickelse må komma från Herrens ansikte, och att han må sända den åt eder utkorade, Jesus Kristus, hvilken himmelen måste upptaga intill tiderna för alltings återställelse, om hvilka Gud af ålder har talat genom sina heliga profeters mun. (Ap. 3: 19, 21.)

Ty Människosonen skall komma i sin Faders härlighet med sina änglar och skall då löna hvar och en efter hans gärningar. (Matt. 16: 27.)

Tecken som skola föregå hans andra tillkommelse. Och detta evangelium om riket skall varda predikat i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk, och då skall änden komma. (Matt. 24: 14.)

Och såsom det skedde i Noas dagar, så skall det ock vara i Människosonens dagar.

De åto, drucko, gifte sig och bortgiftes allt intill den dagen, då Noa gick in i arken och floden kom och förgjorde dem alla.

Sammalunda ock, såsom det skedde i Lots dagar: de åto, drucko, köpte, sålde, planterade, byggde; men på den dagen, då Lot gick ut från Sodom, regnade eld och svafvel från himmelen och förgjorde dem alla.

Likaså skall det vara på den dagen, då människosonen varder uppenbar. (Luk. 17: 26—30.)

Då sade han till dem: Folk skall resa sig emot folk och rike mot rike, och det skall vara stora jordbäfningar på den ena orten efter den andra och hungersnöd och farsoter, och stora skräcksyner och tecken från himmelen skola visa sig.

Men före allt detta skola de bära händer på eder och förfölja eder och antvarda eder till synagogor och fängelser och draga eder fram för konungar och furstar för mitt namns skull.

I skolen utlämnas äfven af föräldrar och bröder och fränder och vänner och somliga af eder skola de döda, och I skolen vara hatade af alla för mitt namns skull.

Och tecken skola ske i sol och måne och stjärnor och på jorden skall ångest komma öfver folken, och de skola förtvifla vid hafvets och vågornas dån, under det att människor uppgifva anden af förskräckelse och af väntan på det som skall öfvergå världen, ty himmelens krafter skola bäfva; och då skola de se människosonen komma i en sky med stor makt och härlighet. (Luk. 21: 10—12, 16, 17, 25—27.)

Huru han skall komma. Ty hvilken som blyges vid mig och vid mina ord i detta horiska och syndiga släkte, vid honom skall och Människosonen blygas, när han kommer i sin Faders härlighet med de helige änglarne. (Marc. 8: 38.)

Ty Herren själf skall stiga ned från himmelen, med befallande rop, med öfverängels röst och med Guds basun och de, som hafva dött i Kristus, skola uppstå först.

Därefter skola vi, som lefva och äro kvar, tillika med dem bortryckas i skyar till Herrens möte·

i luften, och så skola vi vara med Herren alltid. (1 Tess. 4: 16, 17.)

Men om tiderna och stunderna, mina bröder, hafven I icke behof af att något skrifves till eder, ty I veten själfva väl, att Herrens dag kommer såsom en tjuf om natten.

När de säga: det är frid och säkerhet, då kommer ett plötsligt fördärf öfver dem, liksom födslovåndan öfver den hafvande kvinnan, och de skola icke kunna undfly.

Men I, mina bröder, ären icke i mörker, så att den dagen skall öfverfalla eder såsom en tjuf, ty I ären alla ljusets barn och dagens barn . . . . (1 Tess. 5: 1—5.)

Och att gifva eder, som bedröfvas, vederkvickelse med oss, när Herren Jesus varder uppenbar ifrån himmelen med sin makts änglar, i eldslåga, för att hämnas på dem som icke känna Gud och icke lyda vår Herre Jesu Kristi evangelium, hvilka skola lida straff, evigt fördärf ifrån Herrens ansikte och från hans krafts härlighet, när han kommer för att på den dagen förhärligas i sina heliga och beundras i alla dem som tro. (2 Tess. 1: 7—10.)

Om dessa har ock Enok, den sjunde från Adam, profeterat, sägande: „Se Herren kommer med sina otaliga helgon för att hålla dom öfver alla och straffa alla ogudaktiga för alla de ogudaktighetens gärningar, som de hafva öfvat, och för alla de hårda ord, hvilka de såsom ogudaktiga syndare hafva talat mot honom.“ (Jud. 14, 15.)

Ty dem i Zion skall komma en Förlossare, och dem, som sig omvända från synderna i Jakob, säger Herren. (Es. 59: 20.)

Hvartill han skall komma. Men Herren skall draga ut och strida emot desamma hedningar, såsom han plägar att strida i stridstid.

Och hans fötter skola på den tiden stå på oljeberget, som för Jerusalem ligger östantill; och oljeberget skall remna midt i tu stycken ifrån öster allt intill vester ganska vidt ifrån hvart annat; så att den ena hälften af berget skall gifva sig norrut, och den andra söderut.

Och I skolen fly för denna dalen emellan mina berg; ty den dalen emellan bergen skall räcka intill Azal; och I skolen fly, likasom I uti förtiden flydden för jordbäfningen i Ussia, Juda konungs tid; så skall Herren min Gud komma, och alla helige med dig. (Sak. 14: 3—5.)

Si, jag vill utsända min ängel, den där vägen för mig bereda skall; och med hast skall komma till sitt tempel Herren, den I söken, och förbundets ängel den I begären; si, han kommer, säger Herren Zebaoth. (Mal. 3: 1.)

Millennium

eller

Kristi Fredsregering på jorden.

Satan skall blifva bunden och fred skall råda på hela jorden. Och jag såg en ängel nedstiga från himmelen, som hade nyckeln till afgrunden och en stor kedja i sin hand.

Och han grep draken, den gamle ormen, hvilken är djäfvulen och Satan, och band honom för tusen år.

Och han kastade honom i afgrunden och tillslöt och förseglade den öfver honom, på det att han icke mer skulle förvilla folken, förr än de tusen åren voro fulländade; därefter skall han varda löst för en liten tid.

Och jag såg troner, och de satte sig på dem, och dem gafs domsrätt; och jag såg de för Jesu vittnesbörds och Guds ords skull halshuggnas själar och dem som icke hade tillbedit vilddjuret eller dess bild och icke hade tagit märket på sin panna och på sin hand, och de blefvo lefvande och regerade med Kristus i tusen år.

Och när de tusen åren hafva blifvit fulländade, skall Satan varda lös ur sitt fängelse. (Upp. 20: 1—4, 7.)

Hvar och en skall sitta under sitt vinträd och fikonträd utan fruktan; ty Herren Zebaoths mun hafver det talat. (Mika 4: 4.)

Ulfvar skola bo tillsammans med lamm, och parder ligga ibland kid; en liten pilt skall tillhopa-drifva kalfvar och unga lejon och gödeboskap.

Kor och björnar skola gå i bete, och deras ungar tillhopa ligga, och lejonen skola äta halm såsom oxar.

Och ett spenabarn skall lust hafva vid en huggorms hål, och ett afvandt barn skall stinga sin hand uti en basilisks kula.

Man skall ingen sarga eller fördärfva på mitt heliga berg; ty landet är fullt af Herrens kunskap, likasom med hafvets vatten betäckt. (Es. 11: 6—9.)

Man skall ingen orätt mer höra uti ditt land, ej heller skada eller fördärf uti dina gränser; utan dina murar skola heta salighet, och dina portar lof.

Solen skall icke mer skina dig om dagen, och månens sken skall icke mer lysa dig; utan Herren varder ditt eviga ljus, och din Gud skall ditt pris vara.

Din sol skall icke mer nedgå, eller din måne tappa sitt sken; ty Herren skall vara ditt eviga ljus, och dina sorgedagar skola en ände hafva.

Och ditt folk skola allesamman vara rättfärdige, och skola besitta jorden evinnerligen; såsom de där min planteringskvist och mina händers verk äro, till pris. (Es. 60: 18—21.)

Och Herren skall vara en konung öfver alla land; på den tiden skall Herren vara en, och hans namn ett. (Sak. 14: 9.)

Men riket, makten och väldet under hela himmelen skall varda gifvet den Högstes heliga folk, hvilkens rike evigt är; och allt välde skall tjäna honom och lyda honom. (Dan. 7: 27.)

Alla Tings Återställelse.

Allt skall återställas såsom det var i begynnelsen. Bättren eder därföre och omvänden eder, att edra synder må varda utplånade, på det att tider af vederkvickelse må komma från Herrens ansikte, och att han må sända den åt eder utkorade, Jesus Kristus, hvilken himmelen måste upptaga intill tiderna för alltings återställelse, om hvilka Gud af ålder har talat genom sina heliga profeters mun. (Ap. 3: 19—21.)

Till dess att öfver oss utgjuten varder Anden af höjden. Så skall då öknen varda till en åkermark, och åkermarken skall för en skog räknad blifva.

Och rätten skall bo i öknen, och rättfärdigheten blifva på åkermarken.

Och rättfärdighetens frukt skall vara frid och rättfärdighetens nytta skall vara evig stillhet och säkerhet.

Så att mitt folk skall bo uti fridshus, uti trygga boningar och uti skön ro. (Es. 32: 15—18.)

Alla dalar skola upphöjda varda, och alla berg och högar skola förnedrade varda, och det ojämnt är skall jämnas, och det oslätt är skall slätt varda. Ty Herrens härlighet skall uppenbarad varda; och allt kött skall tillsammans se, att Herrens mun talar. (Es. 40: 4, 5.)

Och alla berg och kullar flyttades från sina rum. (Upp. 6: 14.)

De Dödas Uppståndelse.

Profetior och löften om uppståndelsen. Jag vet att min Förlossare lefver; och han skall på sistone uppväcka mig af jorden.

Och jag skall sedan med denna min hud omklädd varda och skall i mitt kött få se Gud.

Honom skall jag se; och mina ögon skola skåda honom och ingen annan. Mina njurar äro förtärda i mitt sköte. (Job. 19: 25—27.)

Ty du skall icke låta min själ uti helvete och icke tillstädja, att din Helige ser förgängelsen. (Ps. 16: 10.)

Men dina döda skola lefva och med lekamen uppstå igen. Vaken upp och berömmen eder, I som liggen under jorden; ty din dagg är en grön marks dagg, och jorden skall gifva ifrån sig de döda. (Es. 26: 19.)

Men jag vill förlossa dem utur helvetet och hjälpa dem ifrån döden; död, jag skall vare dig ett förgift; helvete, jag skall vara dig en plåga; dock är trösten fördold för mina ögon. (Osea 13: 14.)

Jesus sade till henne: Din broder skall uppstå.

Marta sade till honom: Jag vet att han skall uppstå i uppståndelsen på den yttersta dagen.

Jesus sade till henne: Jag är uppståndelsen och lifvet; den som tror på mig, han skall lefva, om han än dör. (Joh. 11: 23—25.)

Men då jag nu har fått lön af Gud står jag ännu i denna dag och vittnar inför både små och stora, sägande intet annat än hvad profeterna och Moses hafva sagt skola ske, att ju Kristus skulle lida och, såsom den förste af de dödas uppståndelse förkunna ljus för folket och för hedningarna. (Ap. 26: 22, 23.)

Som skall förvandla vår förnedrings kropp, så att han varder lik hans härlighets kropp, efter den kraft, hvarmed han förmår att äfven underlägga sig allt. (Fil. 3: 21.)

Och han sade till mig: Du människobarn, dessa benen äro hela Israels hus. Si, de säga nu: Vi äro torra ben, och vårt hopp är ute, och vi äro förtappade.

Därföre profetera och säg till dem: Detta säger Herren Herren: Si, jag skall upplåta edra grifter och vill hämta eder, mitt folk, därur och låta komma eder uti Israels land.

Och I skolen förnimma, att jag är Herren, då jag hafver öppnat edra grifter och haft eder, mitt folk, därur.

Och jag skall gifva min ande uti eder, att I skolen få lif igen, och jag skall sätta eder uti edert land igen, och I skolen förnimma, att jag är Herren. Jag talar det, och jag gör det ock, säger Herren. (Hes. 37: 11—14.)

Förundren eder icke öfver detta; ty en stund kommer, då alla som äro i grifterna skola höra hans röst.

Och de skola gå därutur, de som hafva gjort det goda, till lifvets uppståndelse, och de som hafva gjort det onda till domens uppståndelse. (Joh. 5: 28, 29.)

Och har samma hopp till Gud, som dessa ock hysa, att de dödas uppståndelse skall ske, både de rättfärdigas och de orättfärdigas. (Ap. 24: 15.)

Verkliggjord genom Kristus. Denne Jesus har Gud uppväckt, hvarom vi alla äro vittnen. (Ap. 2: 32.)

Men ängeln svarade och sade till kvinnorna: Rädens icke I; ty jag vet, att I söken Jesus, den korsfäste.

Han är icke här, ty han är uppstånden, såsom han hade sagt. Kommen och sen rummet, där Herren har legat. (Matt. 28: 5, 6.)

Men den som Gud har uppväckt, han såg icke förgängelse. (Ap. 13: 37.)

Och grafvarne öppnades och många de afsomnade heligas kroppar stodo upp, och de gingo ut ur sina grafvar efter hans uppståndelse och ingingo i den heliga staden och uppenbarades för många. (Matt. 27: 52, 53.)

Kvinnor hafva återfått sina döda genom uppståndelse; andra hafva blifvit lagda på sträckbänk, och icke velat mottaga befrielsen, på det att de skulle få en bättre uppståndelse. (Ebr. 11: 35.)

(Jag är) den lefvande; och jag var död, och se, jag är lefvande i evighetens evighet, amen; och jag har nycklarne till döden och dödsriket. (Upp. 1: 18.)

Ty såsom alla dö i Adam, så skola ock alla i Kristus göras lefvande; men hvar och en i sin

ordning, Kristus såsom förstling, sedan de som tillhöra Kristus, vid hans tillkommelse. (1 Kor. 15: 22, 23.)

Ty om vi tro, att Jesus har dött och uppstått, så skall ock Gud likaledes genom Jesus med honom framföra dem som äro afsomnade.

Ty detta säga vi eder såsom Herrens ord, att vi, som lefva och lämnas kvar till Herrens tillkommelse, alls icke skola komma före dem, som äro afsomnade.

Ty Herren själf skall stiga ned från himmelen med befallande rop, med öfverängelns röst och med Guds basun, och de som hafva dött i Kristus skola uppstå först.

Därefter skola vi, som lefva och äro kvar, tillika med dem bortryckas i skyar till Herrens möte i luften, och så skola vi vara med Herren alltid. (1 Tess. 4: 14—17.)

En första och en andra uppståndelse. Men de andra döda blefvo icke lefvande, förr än de tusen åren hade blifvit fulländade. Detta är den första uppståndelsen.

Salig och helig är den som har del i den första uppståndelsen. Öfver dem har den andra döden ingen makt, utan de skola vara Guds och Kristi präster och skola regera med honom i tusen år. (Upp. 20: 5, 6.)

Olika grader af härlighet. Och det finnes himmelska kroppar och jordiska kroppar, men en är de himmelskas härlighet och en annan de jordiskas.

En är solens härlighet och en annan månens härlighet och en annan stjärnornas härlighet; ty den ena stjärnan öfvergår den andra i härlighet.

Så är det ock med de dödas uppståndelse. Det varder sådt i förgänglighet, det uppstår i oförgänglighet.

Det varder sådt i vanära, det uppstår i härlighet. Det varder sådt i svaghet, det uppstår i kraft.

Det varder sådt en naturlig kropp, det uppstår en andlig kropp. Det gifves en naturlig kropp, och det gifves en andlig kropp. (1 Kor. 15: 40—44.)

I min Faders hus äro många boningar; om så icke vore, skulle jag hafva sagt eder det; jag går bort för att bereda eder rum. (Joh. 14: 2.)

Jag känner en man i Kristus, hvilken för fjorton år sedan — om han var i kroppen eller utom kroppen, det vet jag icke, Gud vet det — vardt uppryckt ända till tredje himmelen. (2 Kor. 12: 2.)

Den allmänna Domen.

Dom skall hållas efter uppståndelsen. Och jag såg de döda, stora och små, stå inför tronen, och böcker upplätos; och en annan bok vardt upplåten, som är lifvets, och de döda blefvo dömda enligt det som var skrifvet i böckerna, efter sina gärningar.

Och hafvet gaf igen sina döda, och döden och dödsriket gåfvo igen sina döda, och de blefvo dömda hvar och en efter sina gärningar.

Och döden och dödsriket blefvo kastade i den brinnande sjön; detta är den andra döden.

Och om någon icke fanns skrifven i lifvets bok, vardt han kastad i den brinnande sjön. (Upp. 20: 12—15.)

Och många äro de, som under jorden sofvande ligga, skola uppvakna; somliga till evigt lif, somliga till evig försmädelse och blygd. (Dan. 12: 2.)

Och jag skall göra domen till ett rättesnöre och rättfärdigheten till en vigt; så skall haglet drifva den falska tillflykten bort, och vatten skola föra skärmen bort. (Es. 28: 17.)

Sådant såg jag, till dess stolar framsatte vordo, och den Gamle satte sig, hvilkens klädnad var snöhvit, och håret på hans hufvud såsom ren ull; hans stol var alltsammans eldslåga, och hans hjul brunno som eld.

Och af honom utgick en lång eldstrimma; tusen gånger tusen tjänte honom, och tio gånger hundrade tusen stodo för honom; domen vardt hållen, och böckerna vordo upplåtne.

Jag såg till för de stora ords skull som det hornet talade; jag såg till, intill dess djuret dräpt vardt, och dess kropp förgicks och i eld kastad vardt, och de andra djurs välde också ute var; ty dem var en tid och stund bestämd, huru länge hvartdera vara skulle.

Därefter skall domen hållen varda; så skall då hans välde borttaget varda; så att han skall i grund fördärfvad och förgjord varda.

Men riket, makten och väldet under hela himmelen skall varda gifvet den Högstes heliga folk, hvilkens rike evigt är; och allt välde skall tjäna honom och lyda honom. (Dan. 7: 9—12, 26, 27.)

Och jag skall komma till eder och straffa eder och skall vara ett snart vittne emot de trollkarlar, horkarlar och menedare och emot dem, som våld och orätt göra dagakarlen, änkan och den faderlösa och förtryckta främlingen och icke frukta mig, säger Herren Zebaoth. (Mal. 3: 5.)

Si, en dag kommer, som brinna skall, såsom en ugn; så skola då alla föraktare och ogudaktige vara halm, och den tillkommande dagen skall upp-

tända dem, säger Herren Zebaoth, och skall lämna dem hvarken rot eller kvist.

Men eder, som mitt namn frukten, skall uppgå rättfärdighetens sol, och salighet under hennes vingar; och I skolen gå ut och in och växa till likasom gödkalfvar.

I skolen trampa uppå de ogudaktige, ty de skola varda till aska under edra fötter på den dagen, den jag göra skall, säger Herren Zebaoth. (Mal. 4: 1—3.)

Ty Människosonen skall komma i sin Faders härlighet med sina änglar och skall då löna hvar och en efter hans gärningar. (Matt. 16: 27.)

Men Jesus sade till dem: Sannerligen säger jag eder, att I, som hafven efterföljt mig i den nya födelsen, skolen, när Människosonen skall sitta på sin härlighets tron, sitta äfven I på tolf troner och döma Israels tolf släkter. (Matt. 19: 28.)

Men när Människosonen kommer i sin härlighet och alla heliga änglar med honom, då skall han sitta på sin härlighets tron, och inför honom skola församlas alla folk, och han skall skilja dem från hvarandra, såsom herden skiljer fåren ifrån getterna.

Och fåren skall han ställa på sin högra sida och getterna på den venstra.

Då skall Konungen säga till dem som äro på hans högra sida: Kommen, I min Faders välsignade, och tagen i besittning det rike, som eder är tillredt från världens grundläggning.

Då skall han ock säga till dem på venstra sidan: Gån bort ifrån mig, I förbannade, till den eviga elden, som är tillredd åt djäfvulen och hans änglar.

Och dessa skola gå bort till evigt straff, men de rättfärdiga till evigt lif. (Matt. 25: 31—34, 41, 46.)

Ty vi måste alla varda uppenbarade för Kristi domstol, på det att hvar och en skall få igen sitt lifs gärningar, allt efter som han har handlat, ehvad det är godt eller ondt. (2 Kor. 5: 10.)

Och menar du, o människa, som dömer dem som göra sådant och själf gör detsamma, att du skall kunna undfly Guds dom?

Hvilken skall gifva åt hvar och en efter hans gärningar, nämligen evigt lif åt dem som med tålamod i god gärning söka härlighet och ära och oförgänglighet; men öfver dem som äro partisinnade och icke lyda sanningen, utan orättfärdigheten, komma vrede och förtörnelse.

Nöd och trångmål öfver hvar människas själ, som gör det onda, Judens först, så ock Grekens! men härlighet och ära och frid åt hvar och en som gör det goda, Juden först, så ock Greken!

Ty alla som utan lag hafva syndat skola ock utan lag varda förtappade, och alla som med lag hafva syndat skola genom lag varda dömde.

Ty icke äro lagens hörare rättfärdiga inför Gud, men lagens görare skola dömas rättfärdiga.

På den dagen när Gud skall döma människornas hemligheter, efter mitt evangelium, genom Jesus Kristus. (Rom. 2: 3, 6—10, 12, 13, 16.)

Den som förkastar mig och icke mottager mina ord, han har en som dömer honom; det ord, som jag har talat, det skall döma honom på den yttersta dagen. (Joh. 12: 48.)

Men du, hvarför dömer du din broder? Eller du andre, hvarföre föraktar du din broder? Ty vi skola alla stå för Kristi domstol. (Rom. 14: 10.)

Att gifva eder, som bedröfvens, vederkvickelse med oss, när Herren Jesus varder uppenbar från himmelen med sin makts änglar, i eldslåga, för att hämnas på dem som icke känna Gud och icke lyda

vår Herre Jesu Kristi evangelium, hvilka skola lida straff, evigt fördärf ifrån Herrens ansikte och från hans krafts härlighet. (2 Tess. 1: 7—9.)

Ty om vi självviljande synda, sedan vi hafva fått sanningens kunskap, så står oss intet offer åter för synder, utan en förskräcklig förbidan af dom och nit af en eld, som skall förtära motståndarne. Ty vi känna den som sade: „Min är hämden; jag skall vedergälla, säger Herren“, och åter: „Herren skall döma sitt folk.“ (Ebr. 10: 26, 27, 30.)

Om dessa har ock Enok, den sjunde från Adam, profeterat, sägande: „Se, Herren kommer med sina otaliga helgon för att hålla dom öfver alla och straffa alla ogudaktige för alla de ogudaktighetens gärningar, som de hafva öfvat, och för alla de hårda ord, hvilka de såsom ogudaktige syndare hafva talat mot honom.“ (Jud. 14, 15.)

Men de fega och de otrogna och de som hafva öfvat styggelser och mördare och horkarlar och trollkarlar och afgudadyrkare och alla lögnare skola få sin del i den sjö, som brinner med eld och svafvel, hvilket är den andra döden. (Upp. 21: 8.)

Gud, ett personligt Väsen.

Människan är skapad i Guds afbild. Och Gud sade: Låt oss göra människan till ett beläte, det oss likt är, den råda skall öfver fiskarne i hafvet och öfver fåglarna under himmelen och öfver fänaden och öfver hela jorden och öfver allt det, som krälar på jorden.

Och Gud skapade människan sig till ett beläte, till Guds beläte skapade han honom, man och kvinna skapade han dem. (1 Mos. 1: 26, 27.)

Med henne (tungan) välsigna vi Herren och Fadern, och med henne förbanna vi människorna, som äro skapade till Guds afbild. (Jak. 3: 9.)

Herren besöker Abraham. Och Herren syntes honom i den lunden Mamre, där han satt vid sitt tjälls dörr, då hetast var på dagen.

Och som han upplyfte sina ögon och såg, då stodo tre män för honom. Och då han såg dem, lopp han emot dem från sitt tjälls dörr och bugade sig ned på jorden och sade: Herre, hafver jag funnit nåd för dina ögon, så gack icke fram om din tjänare.

Man vill hämta eder litet af vatten och två edra fötter; och hvilen eder under trädet.

Och jag vill lägga för eder ett stycke bröd, att I vederkvicken edert hjärta; sedan gån I då fram bättre, förty därföre ären I komne till eder tjänare. De sade: Gör, som du hafver sagt. (1 Mos. 18: 1—5.)

Han brottas med Jakob. Och han blef på den sidan allena. Då brottades en man med honom, till dess morgonrodnan uppgick.

Och då han såg, att han icke kunde öfvervinna honom, rörde han hans höftsena, och strax förtvinade hans höftsena.

Och han sade: Låt mig gå, ty morgonrodnan går upp; men han svarade: Jag släpper dig icke med mindre du välsignar mig.

Han sade: Huru heter du? Han svarade: Jakob.

Han sade: Du skall icke mer heta Jakob utan Israel. Förty du hafver med Gud och människor kämpat och hafver fått öfverhanden.

Och Jakob frågade honom och sade: Huru heter du? Men han sade: Hvi frågar du, huru jag heter? Och han välsignade honom därsammastädes.

Och Jakob kallade det rummet Pnuel, ty jag hafver sett Gud under ansiktet, och min själ är frälst vorden. (1 Mos. 32: 24—30.)

Han visade sig för Moses samt andra af Israel. Då stego Moses, Aron, Nadab och Abihu och de sjuttio äldste af Israel upp och sågo Israels Gud; under hans fötter var såsom en skön saphir och såsom en himmel, då han klar är. (2 Mos. 24: 9, 10.)

Men icke så min tjänare Moses, hvilken uti mitt hela hus trogen är.

Muntligen talar jag med honom, och han ser Herren, såsom han är, icke genom mörka ord eller liknelse; hvi hafven I då icke fruktat att tala emot min tjänare Moses? (4 Mos. 12: 7, 8.)

Och när Moses kom in uti tabernaklet, så kom molnstoden ned och stod i tabernaklets dörr och talade med Moses.

Och allt folket såg molnstoden stå uti tabernaklets dörr och stodo upp och bugade sig, hvar och en i sitt tjälls dörr.

Och Herren talade med Moses ansikte mot ansikte, såsom en man talar med sin vän.

Och Herren sade ytterligare: Si, här är ett rum när mig; där skall du stiga uppå klippan.

När då min härlighet går framom, vill jag sätta dig in i stenklyftan; och min hand skall hålla öfver dig, till dess jag kommer framom.

Och när jag tager min hand af dig, skall du få se mig på ryggen; men mitt ansikte kan man icke se. (2 Mos. 33: 9—11, 21—23.)

Fadern och Sonen äro två särskilda personer. Och en röst kom ur skyn och sade: Denne är min älskade Son; honom hören. (Luk. 9: 35.)

Jag har utgått från Fadern och har kommit i världen; åter lämnar jag världen och går till Fadern. (Joh. 16: 28.)

Men han, full af den Helige Ande, såg upp mot himmelen och fick se Guds härlighet och Jesus, stående på Guds högra sida, och sade: Se, jag ser himmelen öppen och Människosonen stå på Guds högra sida. (Ap. 7: 55, 56.)

Då svarade Jesus och sade till dem: Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Sonen kan intet göra af sig själf, utan hvad han ser Fadern göra; ty allt hvad han gör, det gör likaledes ock Sonen. Ty Fadern älskar Sonen och visar honom allt hvad han själf gör, och han skall visa honom större verk än dessa, på det att I mån förundra eder. (Joh. 5: 19, 20.)

Hvilken, alldenstund han är hans (Guds) härlighets återsken och hans väsendes afbild och bär allt med sin makts ord, har, sedan han genom sig själf verkstält en rening från synderna, satt sig på Majestätets högra sida i höjden. (Ebr. 1: 3.)

Varen så till sinnes, som Kristus Jesus var, hvilken, då han var i Guds skepelse icke aktade såsom ett rof att vara jämlik Gud, utan utblottade sig själf och antog en tjänares skepelse och vardt lik människor och i åthäfvor funnen såsom en människa; han ödmjukade sig själf och vardt lydig intill döden, ja intill korsets död. (Fil. 2: 5—8.)

Den Helige Ande är en person särskild från Fadern och Sonen. Men när Hugsvalaren kommer, hvilken jag skall sända eder ifrån Fadern, sanningens Ande, som utgår från Fadern, han skall bära vittnesbörd om mig. (Joh. 15: 26.)

Men Hugsvalaren, den Helige Ande, hvilken Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära

eder allt och påminna eder allt hvad jag har sagt eder. (Joh. 14: 26.)

De tre personerna i gudomen äro ett i visdom, kunskap och makt. På det att alla må vara ett. såsom du, Fader, i mig och jag i dig, att ock de må vara ett i oss, på det att världen må tro, att du har sändt mig.

Och jag har gifvet dem den härlighet, som du har gifvit mig, på det att de må vara ett, såsom vi äro ett, jag i dem och du i mig. (Joh. 17: 21, 22.)

Andarnes Föruttillvaro.

Kristus ägde en föruttillvaro hos Fadern. I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud.

Och Ordet vardt kött, och han bodde bland oss, full af nåd och sanning, och vi skådade hans härlighet. (Joh. 1: 1, 14.)

Hvad då om I fån se Människosonen uppstiga dit, där han förr var? (Joh. 6: 62.)

Jag har utgått från Fadern och har kommit i världen; åter lämnar jag världen och går till Fadern. (Joh. 16: 28.)

Och nu, Fader, förhärliga du mig hos dig själf med den härlighet, som jag hade hos dig, förr än världen var. (Joh. 17: 5.)

Hvilken väl var förut bestämd före världens grundläggning, men i de yttersta tiderna blifvit uppenbarad för eder skull. (1 Petr. 1: 20.)

Och ingen har farit upp i himmelen utom den som for ned från himmelen, Människosonen, som är i himmelen. (Joh. 3: 13.)

Människans gudomliga ursprung. Mina älskade, vi äro nu Guds barn, och det är icke ännu uppenbart hvad vi skola varda, men vi veta, att när han varder uppenbar, skola vi blifva honom lika, ty vi skola se honom såsom han är. (1 Joh. 3: 2.)

Vidare, vi hade våra köttsliga fäder, som agade oss, och för dem hade vi försyn; skola vi då icke mycket mer vara andarnes Fader underdåniga, att vi må lefva? (Ebr. 12: 9.)

Ty stoftet måste åter komma till jord igen, såsom det varit hafver, och anden till Gud igen, den honom gifvit hafver. (Pred. 12: 7.)

Och Herrens ord skedde till mig och sade: Jag kände dig, förr än jag tillredde dig i moderlifvet, och utkorade dig, förr än du af modern född vardt, och satte dig till en profet ibland många folk. (Jer. 1: 4, 5.)

Hvar var du då jag grundade jorden? Säg mig.
Då morgonstjärnorna tillsammans lofvade mig, och alla Guds barn fröjdade sig. (Job. 38: 4, 7.)

Utvalda före världens grundläggning. Välsignad vare Gud och vår Herre Jesu Kristi Fader, som har välsignat oss med all andelig välsignelse i det himmelska, i Kristus; såsom han har utvalt oss i honom före världens grundläggning, att vi skulle vara helige och ostraffliga inför honom, och i kärlek förut bestämt oss till barnaskap hos sig, genom Jesus Kristus, efter sin viljas välbehag. (Ef. 1: 3—5.)

I hopp om evigt lif, hvilket Gud, som icke kan ljuga, från eviga tider har utlofvat (Tit. 1: 2.)

Lärjungarna ägde kunskap därom. Och då han gick där fram, fick han se en man, som var blind ifrån födelsen.

Och hans lärjungar frågade honom, sägande: Rabbi, hvilken har syndat, denne eller hans föräldrar, så att han skulle födas blind? (Joh. 9: 1, 2.)

Anden liknar den naturliga lekamen. Det var sådt en naturlig kropp, det uppstår en andlig kropp. Det gifves en naturlig kropp, och det gifves en andlig kropp. (1 Kor. 15: 44.)

Sen mina händer och mina fötter, att det är jag själf; tagen på mig och sen. Ty en ande har icke kött och ben, såsom I sen mig hafva. (Luk. 24: 39.)

Jag känner en man i Kristus, hvilken för fjorton år sedan — om han var i kroppen eller utom kroppen, det vet jag icke, Gud vet det — vardt uppryckt ända till tredje himmelen.

Och jag vet, att densamme — vardt uppryckt till paradiset och hörde outsägliga ord, hvilka ingen människa får utsäga. (2 Kor. 12: 2—4.)

Anden är odödlig. Och då det bröt det femte inseglet, såg jag under altaret de människors själar, som hade blifvit slaktade för Guds ords skull och för det vittnesbörds skull, hvilket de hade.

Och de ropade med hög röst och sade: Huru länge, du helige och sannskyldige Herre, dröjer du att döma och att hämnas vårt blod på dem som bo på jorden?

Och åt hvar och en af dem vardt gifven en hvit fotsid klädnad, och dem vardt sagt, att de ännu en liten tid skulle gifva sig ro, till dess talet blifvit fullt jämväl af deras medtjänare och bröder, hvilka skulle blifva dödade såsom de. (Upp. 6: 9—11.)

Och de änglar, som icke behöllo sitt furstdöme, utan öfvergåfvo sitt eget hem, dem har han med eviga bojor i mörker förvarat till den stora domens dag. (Jud. 6.)

Ty detta förgängliga måste ikläda sig oförgänglighet, och detta dödliga ikläda sig odödlighet.

Men när detta förgängliga har iklädd sig oförgänglighet, och detta dödliga har iklädd sig odödlighet, då skall det ord fullbordas, som är skrifvet: „Döden är uppslukad i seger.“ (1 Kor. 15: 53, 54.)

Kristi Försoning.

Förutsägelser därom. Men han är sargad för våra missgärningars skull och slagen för våra synders skull; näpsten ligger uppå honom, på det att vi skulle frid hafva, och genom hans sår äro vi helade.

Vi gingo alla uti villfarelse såsom får, hvar och en såg uppå sin väg; men Herren kastade allas våra synder uppå honom.

Men han är tagen utur ångest och dom; ho kan uttala hans lifslängd? Ty han är bortryckt utaf de lefvandes land, då han för mitt folks missgärningar plågad var.

Därföre att hans själ arbetat hafver, skall han få se sin lust och nog hafva; och genom sin kunskap skall han, min tjänare, den rättfärdige, många rättfärdiga göra, ty han bär deras synder.

Därföre vill jag gifva honom ganska mycket till byte, och han skall hafva de starka till rof; därföre att han gaf sitt lif i döden och vardt ogärningsmän lik räknad och mångas synder bar och bad för öfverträdarne. (Es. 53: 5, 6, 8, 11, 12.)

Dagen därefter såg Johannes Jesus komma till honom och sade: Se, Guds Lam, som borttager världens synd! (Joh. 1: 29.)

Kristus förutbestämd som ett offer före världens grundläggning. Jag är den gode herden. Den gode herden låter sitt lif för fåren. (Joh. 10: 11.)

Vetande, att I icke med förgängliga ting, silfver eller guld, hafven blifvit återlösta från edert fåfängliga, fäderneärfda lefverne, utan med Kristi dyra blod, såsom ett felfritt och obesmittadt lams, hvilken väl var förut bestämd före världens grundläggning, men i de yttersta tiderna blifvit uppenbarad för eder skull, som genom honom tron på Gud, hvilken har uppväckt honom från de döda och gifvit honom härlighet, på det att I skullen hafva tro och hopp till Gud. (1 Petr. 1: 18—21.)

Och alla som bo på jorden skola tillbedja det, de hvilkas namn från världens grundläggning icke äro skrifna i det slaktade Lammets lifsbok. (Upp. 13: 8.)

Blygs därföre icke för vår Herres vittnesbörd, ej heller för mig, hans fånge, utan lid äfven du för evangelium efter Guds kraft, som har frälst oss och kallat oss med en helig kallelse, icke efter våra gärningar, utan efter sitt eget beslut och den nåd, som är oss gifven i Kristus Jesus från eviga tider, men som nu har blifvit uppenbar genom vår Frälsares, Jesu Kristi, uppenbarelse, hvilken har tillintetgjort döden och i ljuset framburit lif och oförgänglighet genom evangelium. (2 Tim. 1: 8—10.)

Den ursprungliga eller s. k. arfsynden försonad. Ty emedan döden kom genom en människa, så kom ock genom en människa de dödas uppståndelse.

Ty såsom alla dö i Adam, så skola ock alla i Kristus göras lefvande. (1 Kor. 15: 21, 22.)

Därföre, såsom genom en människa synden har kommit i världen och genom synden döden, och döden så har kommit till alla människor, emedan de alla hafva syndat. —

Såsom nu därföre genom en öfverträdelse fördömelse kom öfver alla människor, så har ock genom en rättfärdighet rättfärdiggörelse till lif kommit öfver alla människor.

Ty såsom genom den ena människans olydnad de många hafva blifvit gjorda till syndare, så skola ock genom den enes lydnad de många göras rättfärdiga. (Rom. 5: 12, 18, 19.)

Och därföre är han medlare för ett nytt förbund, på det att, sedan död har skett till återlösning från öfverträdelserna under det förra förbundet, de kallade skulle få det eviga arfvets löfte.

Ty där ett testamente är, där är det nödvändigt, att dens död, som har gjort testamentet, tillkommer, ty ett testamente blifver giltigt genom döden, enär det aldrig har någon kraft, så länge den lefver, som gjorde testamentet.

Och nästan allt renas enligt lagen med blod, och utan blodsutgjutelse sker ingen förlåtelse. (Ebr. 9: 15—17, 22.)

Men den som en liten tid varit mindre än änglarne, Jesus, se vi för dödens lidandes skull krönt med härlighet och ära, på det att han af Guds nåd skulle smaka döden för alla. (Ebr. 2: 9.)

Och han är försoningen för våra synder, men icke allenast för våra, utan ock för hela världens. (1 Joh. 2: 2.)

Och de sjöngo en ny sång, sägande: Du är värdig, att taga boken och bryta hennes insegel,

ty du har blifvit slaktad och har köpt oss åt Gud med ditt blod utur alla stammar och tungomål och folk och folkslag. (Upp. 5: 9.)

Försoningen utverkar förlåtelse för personliga öfverträdelser blott på vissa villkor. Om vi säga, att vi hafva gemenskap med honom, och vandra i mörkret, så ljuga vi och göra icke sanningen.

Men om vi vandra i ljuset, såsom han är i ljuset, så hafva vi gemenskap inbördes, och Jesu Kristi, hans Sons, blod renar oss från all synd. (1 Joh. 1: 6, 7.)

Och likasom Moses upphöjde ormen i öknen, så måste Människosonen varda upphöjd, på det att hvar och en som tror på honom icke må förgås utan hafva evigt lif. (Joh. 3: 14, 15.)

Ty fördenskull arbeta vi och varda försmädade, att vi hoppas på den lefvande Guden, hvilken är alla människors frälsare, i synnerhet de troendes. (1 Tim. 4: 10.)

Så hafven nu akt på eder själfva och på hela hjorden, i hvilken den Helige Ande har satt eder till biskopar, att vårda Guds församling, hvilken han har förvärfvat sig med sitt eget blod. (Ap. 20: 28.)

Och då han vardt fullkomnad, blef han för alla dem som lyda honom en orsak till evig frälsning. (Ebr. 5: 9.)

Barns Välsignande.

Späda barn skola välsignas. Och de buro fram barn till honom, att han skulle taga på

dem, men lärjungarne näpste dem som framburo dem.

Och när Jesus såg det, vardt han misslynt och sade till dem: Låten barnen komma till mig och förmenen dem icke; ty sådana hörer Guds rike till.

Sannerligen säger jag eder: Hvilken som icke mottager Guds rike såsom ett barn, han kommer aldrig där in.

Och han tog dem upp i famnen och lade händerna på dem och välsignade dem. (Marc. 10: 13—16.)

Anmärkningar. — Att döpa eller bestänka späda barn är ett människobud, för hvilket man icke kan finna det minsta bevis i den heliga skrift.

Curcellæus skrifver: „Späda barns dop var under de tvenne första århundraden efter Kristus alldeles okändt . . . Sedan att döpa späda barn infördes ej förr än i det tredje århundradet efter Kristus. Före den tiden finner man ej det minsta spår däraf, och det infördes utan befallning från Kristus.“

Den beryktade biskopen *Jeremy Taylor* säger: „Att, förmedels Kristi handling, att välsigna barnen, söka bevisa, det späda barn skola döpas, är fåfängt, emedan det bevisar ingenting annat än att ej några bättre argument till försvar för barndopet kunna framdragas; och man kommer snarare däraf till den öfvertygelsen, att Kristus välsignade späda barn, men han döpte dem ej. Späda barn böra följaktligen ej döpas.“

Herrens Nattvard.

Påbjuden som en åminnelse om Kristus.

Och när stunden var inne, satte han sig till bords och de tolf apostlarne med honom, och han sade till dem: Jag har högeligen åstundat äta detta påskalam med eder, förr än jag lider; ty jag säger eder, att jag icke mer skall äta däraf, förr än det varder fullkomnadt i Guds rike.

Och han tog en kalk, tackade och sade: Tagen honom och skiften eder emellan; ty jag säger eder,

att jag icke skall dricka af vinträdets frukt, förr än Guds rike kommer.

Och han tog ett bröd, tackade och bröt det och gaf dem, sägande: Detta är min lekamen, som för eder varder utgifven. Gören detta till min åminnelse.

Sammalunda tog han ock kalken efter måltiden, sägande: Denna kalk är det nya förbundet i mitt blod, som för eder varder utgjutet. (Luk. 22: 14—20.)

Den är ett heligt sakrament. Och tackade och bröt det och sade: Tagen, äten. Detta är min lekamen, som brytes för eder; gören detta till min åminnelse.

Sammalunda tog han ock kalken efter måltiden och sade: Denna kalk är det nya förbundet i mitt blod; gören detta, så ofta I dricken, till min åminnelse.

Ty så ofta I äten detta bröd och dricken denna kalk, förkunnen I Herrens död, till dess han kommer.

Därföre, hvilken som ovärdigt äter detta bröd eller dricker Herrens kalk, han varder saker på Herrens lekamen och blod.

Men pröfve en människa sig själf, och äte så af brödet och dricke af kalken.

Ty den som ovärdigt äter och dricker, han äter och dricker sig själf en dom, emedan han icke dömer rätt om Herrens lekamen.

Därföre äro ock bland eder många svaga och sjuka, och många äro afsomnade.

Därföre, mina bröder, när I kommen tillsamman för att äta, så vänten på hvarandra.

Men är någon hungrig, så äte han hemma, på det att I icke mån sammankomma till dom. Om det öfriga vill jag förordna, när jag kommer. (1 Kor. 11: 24—30, 33, 34.)

Helighållen af apostlarna. Och hvar dag voro de ständigt och endrägtigt i templet och bröto bröd i hemmen och åto med hvarandra i fröjd och hjärtats enfald och prisade Gud. (Ap. 2: 46.)

Frälsning för de döda.

Jesu löfte till röfvaren på korset. Och han sade till Jesus: Herre, kom i håg mig, då du kommer i ditt rike.

Och Jesus sade till honom: Sannerligen säger jag dig: I dag skall du vara med mig i paradiset. (Luk. 23: 42, 43.)

Jesu ande besökte dödsriket medan hans lekamen låg i grafven. Men Maria stod och grät utanför grafven. Under det hon nu grät, lutade hon sig in i grafven och fick se två änglar i hvita kläder, sittande, den ene vid hufvudet, den andre vid fötterna, där Jesu kropp hade legat.

Och dessa sade till henne: Kvinna, hvarför gråter du? Hon sade till dem: De hafva tagit bort min Herre, och jag vet icke hvar de hafva lagt honom.

Och när hon hade sagt detta, vände hon sig om och fick se Jesus stå där, och hon visste icke att det var Jesus.

Jesus sade till henne: Maria! Hon vände sig om och sade: Rabbuni! det är mästare.

Jesus sade till henne: Rör icke vid mig; ty jag har ännu icke uppfarit till min Fader, men gå till mina bröder och säg dem: Jag far upp till min Fader och eder Fader och till min Gud och eder Gud. (Joh. 20: 11—14, 16, 17.)

Hans mission i dödsriket. Ty äfven Kristus led en gång för synder, rättfärdig för orättfärdiga; på det att han skulle föra oss till Gud, väl till köttet dödad, men lefvandegjord till anden, i hvilken han ock gick åstad och predikade för andarne i fängelset, som fordom icke trodde, när Guds långmodighet bidade i Noas dagar, då arken byggdes, i hvilken få, det är åtta själar blefvo frälsta genom vatten. (1 Petr. 3: 18—20.)

Ty därföre har evangelium blifvit predikat äfven för de döda, att de väl måtte i likhet med människor dömas till köttet, men i likhet med Gud lefva till Anden. (1 Petr. 4: 6.)

Jesu verksamhet bland de döda förutsagd. Sannerligen, sannerligen säger jag eder: En stund kommer och är redan inne, då de döda skola höra Guds Sons röst, och de som hafva hört henne skola lefva. (Joh. 5: 25.)

Att de skola tillhopa samkas såsom ett knippe till gropen och skola inneslutne varda uti fångahuset och efter lång tid åter besökte varda. (Es. 24: 22.)

Jag Herren hafver kallat dig i rättfärdighet och fattat dig vid handen och bevarat dig och hafver gifvit dig till ett förbund i folket, hedningarne till ett ljus; att du skall öppna de blindas ögon och föra fångarne utur fängelse och dem, som sitta i mörkret, utur fångahuset. (Es. 42: 6, 7.)

Herrens, Herrens Ande är med mig, därföre hafver Herren smort mig; han hafver sändt mig till att predika för de elända, till att förbinda de förkrossade hjärtan, till att predika de fångar förlossning och de bundna öppning. (Es. 61: 1.)

Han skall för människorna bekänna och säga: Jag hafver syndat och illa gjort, och mig är ännu för litet skett.

Han hafver förlossat min själ. att hon icke skulle komma i fördärf; utan mitt lif skulle få se ljuset.

På det han skall hämta hans själ igen utur fördärfvet; och Han upplyser honom med de lefvandes ljus. (Job 33: 27, 28, 30.)

Ty du skall icke låta min själ uti helvete och icke tillstädja att din Helige ser förgängelse. (Ps. 16: 10.)

Dop för de döda. Hvad skulle eljes de göra, som låta döpa sig öfver (för) de döda? Om i allmänhet döda icke uppstå, hvarföre låta de då döpa sig öfver (för) de döda? (1 Kor. 15: 29.)

Anmärkningar. — Professor *A. Hinderkopen*, en tysk historiker, säger: „I det andra och tredje århundradet trodde alla de olika afdelningarna af den kristna kyrkan, för så vidt som deras uppteckningar gifva oss upplysning, att Kristus predikade till de hädangångna andarna.“ (Haleys Discrepancies of the Bible.)

Biskop *Allard* säger: „Jag förstår dessa ord: (1 Petr. 3: 19) att antyda att Jesus, under det hans lekamen låg i grafven, gick till den plats hvarest de hädangångna andarna förvaras, och att han därstädes förkunnade sitt frälsningsverk — att han i verkligheten där predikade frälsning för de hädangångna andarna, som vägrade att lyssna till Guds röst, när hans beslut om syndafloden förkunnades för dem.“

Bönen.

Bönens nödvändighet och verkan. Bedjen, och eder skall varda gifvet; söken, och I skolen finna; klappen, och eder skall varda upplåtet; ty hvar och en som beder, han får, och den som söker,

han finner, och för den som klappar varder upplåtet. (Matt. 7: 7, 8.)

Vaken och bedjen att I icke mån komma i frestelse. Anden är villig, men köttet är svagt. (Matt. 26: 41.)

Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Allt hvad I bedjen Fadern i mitt namn, det skall han gifva eder.

Hittills hafven I icke bedt om något i mitt namn. Bedjen, och I skolen få, på det att eder glädje må vara fullkomnad. (Joh. 16: 23, 24.)

Alltid tackande Gud och Fadern för allt i vår Herres Jesu Kristi namn. (Ef. 5: 20.)

Är någon bland eder sjuk, han kalle till sig församlingens äldste, och de bedje öfver honom, smörjande honom med olja i Herrens namn.

Och trons bön skall rädda den sjuke, och Herren skall återställa honom; äfven om han har begått synder, varder det honom förlåtet.

Bekännen därföre för hvarandra edra öfverträdelser och bedjen för hvarandra, på det att I mån varda helade. En rättfärdig mans bön förmår mycket, där hon är i verksamhet.

Elias var en människa, af samma natur som vi, och i en bön bad han, att det icke skulle regna, och det regnade icke på jorden i tre år och sex månader.

Och han bad åter, och himmelen gaf regn, och jorden frambragte sin frukt. (Jak. 5: 14—18.)

Och som tid var till att offra spisoffer, gick profeten Elias fram och sade: Herre Abrahams Gud, Isaks och Israels, låt i denna dag kunnigt varda, att du är Gud i Israel, och jag din tjänare, och att jag allt detta efter ditt ord gjort hafver.

Hör mig, Herre, hör mig, att detta folket må veta. att du Herre är Gud; att du sedan må omvända deras hjärta.

Då föll Herrens eld ned och uppbrände bränneoffret, veden, stenar och jord och uppslickade vattnet i grafven. (1 Kon. 18: 36—38.)

Och då de hade bedit, skakades rummet, där de voro församlade, och de blefvo alla uppfylda med den Helige Ande och talade Guds ord med frimodighet. (Ap. 4: 31.)

Då dref Petrus ut dem alla och föll på sina knän och bad och vände sig till kroppen och sade: Tabita, stå upp. Och hon öppnade sina ögon, och när hon fick se Petrus, satte hon sig upp. (Ap. 9: 40.)

I Cesarea var en man, vid namn Kornelius, en höfvitsman vid den så kallade Italienska krigsskaran, from och gudfruktig med hela sitt hus, gifvande många almosor åt folket och bedjande till Gud alltid.

Han såg tydligen i en syn, ungefär vid nionde timmen på dagen. en Guds ängel komma in till honom och säga till honom: Kornelius!

Och han fäste ögonen på honom och vardt förfärad och sade: Hvad är det, Herre? Och denne sade till honom: Dina böner och dina almosor hafva uppstigit till hågkomst inför Gud. (Ap. 10: 1—4.)

Men om någon af eder har brist på vishet, han bedje därom af Gud, som i enfald och utan förebråelser gifver åt alla; och hon skall varda honom gifven.

Men han bedje i tro, icke tviflande; ty den som tviflar är såsom hafvets våg; som af vädret drifves och kastas.

Ty en sådan människa tänke icke, att hon kan få något af Herren. (Jak. 1. 5—7.)

Den patriarkalska Äktenskapsordningen.

Herrens erkännande af patriarkalskt äktenskap och lagar angående detsamma. Och Sarai, Abrams hustru, tog sin egyptiske tjänstekvinna Hagar och gaf henne Abram sin man till hustru, sedan de hade bott tio år i Canaans land. (1 Mos. 16: 3.)

Och skall föröka din säd såsom stjärnorna på himmelen och skall gifva din säd alla dessa länder; och igenom din säd skola alla folk på jorden välsignade varda; därföre, att Abraham hafver varit min röst hörig och hafver hållit mina seder, mina bud, mina stadgar och min lag. (1 Mos. 26: 4, 5.)

Gifver hon honom en annan, så skall han icke förvägra denna hennes kost, kläder och äktenskapsplikt. (2 Mos. 21: 10.)

Och Moses samtyckte att blifva när den mannen. Och han gaf Moses sin dotter Zipora. (2 Mos. 2: 21.)

Och Mirjam och Aron talade emot Moses för hans hustrus skull, den Ethiopiskan, som han till hustru tagit hade; därföre att han en Ethiopiska hade till hustru tagit. (4 Mos. 12: 1.)

Skall ock ingen skökoson komma i Herrens församling, ja ock efter tionde led, utan skall platt intet komma i Herrens församling. (5 Mos. 23: 2.)

När bröder bo tillhopa, och en dör utan barn, så skall den dödas hustru icke taga någon främmande man utantill; utan hennes svåger skall ingå till henne och taga henne till hustru och uppfylla svågerplikten emot henne. (5 Mos. 25: 5.)

Om någon hafver två hustrur, en som han kär hafver, och en som han hatar, och de föda honom

barn, både den kära och den okära, så att det förstfödda är den okäras; och tiden kommer, att han skall åt sitt barn utskifta arfvet, så kan han icke göra den käras son till förstfödde son för den okäras förstfödda son; utan han skall erkänna den okäras son för förstfödde sonen, så att han gifver honom dubbelt af allt det på färde är; förty densamma är hans första kraft, och honom hörer förstfödslorätten till. (5 Mos. 21: 15—17.)

Och David tog ännu flera hustrur och frillor i Jerusalem, sedan han var kommen ifrån Hebron; och honom vordo ännu flera söner och döttrar födde. (2 Sam. 5: 13.)

Då sade Nathan till David: Du är den mannen. Så säger Herren Israels Gud: Jag hafver smort dig till en konung öfver Israel och hafver frälst dig utur Sauls land och hafver gifvit dig din herres hus, därtill hans hustrur i din famn, och hafver gifvit dig Israels hus och Juda; och är det icke nog, vill jag ännu det och det göra dig därtill. (2 Sam. 12: 7, 8.)

Därför att David gjort hade det Herranom ljuft var och var icke viken ifrån det Han honom bjöd, så länge han lefde, förutom i den handeln med Uria, den Hetheen. (1 Kon. 15: 5.)

Och Joas gjorde det Herranom väl behagade, så länge prästen Jojada lefde.

Och Jojada tog honom två hustrur, och han födde söner och döttrar.

Och Jojada vardt gammal och mätt af ålder och blef död och var hundrade och trettio år gammal, då han blef död.

Och de begrofvo honom uti Davids stad ibland konungarne, därföre att han hade gjort väl med Israel och med Gud och hans hus. (2 Krön. 24: 2, 3, 15, 16.)

Och Gideon hade sjuttio söner, som utaf hans länder komne voro; ty han hade många hustrur. (Dom. 8: 30.)

Och på den tiden skola sju kvinnor fatta en man och säga: Vi vilja själfva föda och kläda oss; allenast låt oss nämnas efter ditt namn, att vår försmädelse må ifrån oss tagen varda.

Uti den tiden skall Herrens telning vara kär och kostelig, och jordens frukt härlig och skön med dem, som behållne blifva i Israel. (Es. 4: 1, 2.)

Hören mig, I som efter rättfärdighet faren, I som Herren söken; sen uppå klippan, dädan I afhuggne ären, och uppå brunnsgropen, dädan I utgrafne ären.

Sen uppå Abraham, eder fader, och Sara, den eder födt hafver; ty jag kallade honom, då han ännu ensam var, och välsignade honom och förmerade honom. (Es. 51: 1, 2.)

De svarade och sade till Honom: Abraham är vår fader. Jesus sade till dem: Voren I Abrahams barn, så gjorden I Abrahams gärningar. (Joh. 8: 39.)

Anmärkningar. — I ett verk kallat „Thelyphthora", som för omkring ett hundra år sedan blef utgifvet i London af den lärde d:r Martin Madan, finna vi talrika ojäfaktiga argument och historiska citat angående detta ämne, men det inskränkta utrymmet tillåter oss ej att anföra flera än följande utdrag:

„Polygami praktiserades antagligen mycket allmänt bland de första kristna . . . Samma förhållande tyckes äfven hafva varit rådande lång tid efter dem, ej blott bland folket, utan äfven bland prästerskapet; ty omkring år 335 e. K. utfärdade biskop Sylvester ett påbud, att hvarje präst skulle hafva blott en hustru . . . Det bevises i Seldens „Uxor Hæbraica" att polygami var tillåtet ej blott bland judarna, utan äfven bland de flesta nationer på jorden (1 Del sid. 192).

Judarne och grekerna hade för sed att äkta två eller tre, ja, äfven flera hustrur samtidigt (sid. 244).

„*Josephus* säger, att det var seden bland judarne att lefva tillsamman med ett flertal" (sid. 392).

„Långt från att Jesus någonsin fördömde polygami, hvilket man antager att han som en ny lagstiftare gjorde, så nämde han det aldrig“ (sid. 306).

„Våra ledande reformatorer Luther, Melanchton, Bucer, Zuinglius m. fl. förklarade enstämmigt, efter ett sammanträde i Wittenberg för att behandla frågan: „om det var motstridande den gudomliga lagen att en man hade tvenne hustrur på en gång?“ att „det icke var“ — och på denna auktoritet tog landgrefven Philip af Hessen en andra hustru medan den första ännu lefde“ (sid. 212).

Naldius, den framstående danska teologen, som lefde i det 17:de århundradet, säger: „de första kristna, som voro polygamister, syndade ej inför Gud, emedan de lefde under en särskild hushållning.“

Zuinglius säger: „Apostlarna instiftade ej någon ny lag angående polygami, men lämnade den såsom de funno den.“

Tionde.

Abraham gaf tionde af allt byte. Men Melkisedek, konung i Salem, bar fram bröd och vin, och han var den högste Guds präst.

Och välsignade honom och sade: Välsignad vare du Abraham för Gud den högste, den himmel och jord tillhörer.

Och lofvad vare Gud den högste som dina fiender beslutit hafver i din hand. Och honom gaf Abram tionde af allt byte. (1 Mos. 14: 18—20.)

Och denne stenen, som jag upprest hafver till en vård, skall varda ett Guds hus; och allt det du mig gifver, det vill jag gifva dig tionde af. (1 Mos. 28: 22.)

Nödvändigheten af tiondelagens uppfyllande. All tionde i landet, både af landets säd och af frukten af trän, hör Herren till och skall vara helig Herranom.

Och allt tionde af fä och får och af allt det under staf går, det är en helig tionde Herranom. (3 Mos. 27: 30—32.)

Du skall alla år afskilja tionden af all din säds frukt, som utaf din åker kommer. (5 Mos. 14: 22.)

Och jag förnam, att Leviternas delar voro dem icke gifna; för hvilken sak Leviterna och fångarne voro bortflydda, hvar till sin åker till att arbeta.
Då straffade jag öfverstern och sade: Hvi öfvergifva vi Guds hus? Men jag församlade dem och satte dem i sitt rum.
Och hela Juda lät komma fram tionde af säd, vin och olja i drätseln. (Neh. 13: 10—12.)

Och då det talet kom ut, gåfvo Israels barn mycken förstling af säd, vin, olja, honung och allahanda årsväxt på marken; och allahanda tionde förde de in ganska mycket.
Förde också Israels barn och Juda, som i Juda städer bodde, tionde fram af fä och får och tionde af det helgade, som de Herranom sin Gud helgat hade, och lade en hop här och en hop där. (2 Krön. 31: 5, 6.)

Ty jag är Herren, den icke ljuger; och I, Jakobs barn, skolen icke allesammans förgås.
I hafven från edra fäders tid allestädes afvikit ifrån mina bud och icke hållit dem. Så omvänden eder nu till mig, så vill jag ock vända mig till eder, säger Herren Zebaoth. Så sägen I då: Hvarutinnan skola vi omvända oss?
Är det rätt, att en människa besviker Gud, såsom I besviken mig? Så sägen I då: Hvarmed besvika vi dig? Med tionde och häfoffer.
Därföre ären och I förbannade, så att allting försvinner eder undan händerna; ty I besviken mig allesamman.
Men fören mig tionden allesamman uti min tiondelada, att i mitt hus må spis vara; och bepröfven mig härutinnan, säger Herren Zebaoth; om

jag ock icke upplåter eder himmelens fönster och gjuter välsignelse ned tillfyllest. (Mal. 3: 6—10.)

Hedra Herren af dina ägodelar och af all din årsväxts förstling; så skola dina lador fulla varda, och dina pressar med must öfverflyta. (Ord. 3: 9, 10.)

Ve eder, skriftlärde och fariseer, I skrymtare, att I gifven tionde af mynta och dill och kummin, men hafven låtit fara det som är viktigare i lagen, nämligen domen och barmhärtigheten och tron! Detta borde man göra och det andra icke låta. (Matt. 23: 23.)

Ty denne Melkisedek, Salems konung, Guds, den högstes präst, som gick Abraham till mötes, när denne återkom efter att hafva slagit konungarne, och välsignade honom, åt hvilken Abraham ock gaf tionde af allt, och hvilken först, efter namnets betydelse, är „rättfärdighetens konung", men sedan ock „Salems konung", det är „fridens konung".
Och de af Levi söner, som få prästtjänsten, hafva befallning att enligt lagen taga tionde af folket, det är, af sina bröder, fastän dessa äro utgångna af Abrahams länd, men denna, som icke har sin släktledning från dem, har tagit tionde af Abraham och välsignat den som hade löftena.
Men utan all gensägelse får det mindre välsignelse af det större. (Ebr. 7: 1, 2, 5—7.)

Förföljelse och de trofastas Belöning.

Förföljelse förutsagd af Frälsaren. Och I skolen blifva hatade af alla för mitt namns skull; men den som håller ut intill änden, han skall varda frälst.

Och när de förfölja eder i en stad, så flyn till en annan; ty sannerligen säger jag eder: I skolen icke hafva genomgått Israels städer, förr än Människosonen kommer. (Matt. 10: 22, 23.)

Då skola de antvarda eder till lidande och dräpa eder, och I skolen vara hatade af alla folk för mitt namns skull. (Matt. 24: 9.)

Men före allt detta skola de bära händer på eder och förfölja eder och antvarda eder till synagogor och fängelser och draga eder fram för konungar och furstar för mitt namns skull.

I skolen utlämnas äfven af föräldrar och bröder och fränder och vänner, och somliga af eder skola de döda. (Luk. 21: 12, 16.)

De skola utesluta eder från synagogorna, ja, en tid kommer, då hvar och en som dräper eder skall mena sig göra Gud en tjänst.

Och detta skola de göra eder, emedan de icke känna Fadern, ej heller mig.

Detta har jag talat till eder, på det att I mån hafva frid i mig; i världen hafven I betryck, men varen vid godt mod: Jag har öfvervunnit världen. (Joh. 16: 2, 3, 33.)

Tröst till dem, som lida förföljelse. Jesus svarade och sade: Sannerligen säger jag eder: Ingen är, som har öfvergifvit hus eller bröder eller systrar eller fader eller moder eller hustru eller barn eller åkrar för min och evangelii skull, som icke skall få hundrafaldt igen nu i denna tiden, hus och bröder och systrar och moder och barn och åkrar, under förföljelser, och i den tillkommande världen evigt lif. (Marc. 10: 29, 30.)

Se, fördenskull sänder jag till eder profeter och vise och skriftlärde. Somliga af dem skolen I dräpa och korsfästa, och somliga af dem skolen I

gissla i edra synagogor och förfölja från den ena staden till den andra, på det att öfver eder skall komma allt rättfärdigt blod, som är utgjutet på jorden, från den rättfärdige Abels blod intill Sakarias, Barakias' sons blod, hvilken I dräpten mellan templet och altaret. (Matt. 23: 34, 35.)

Mina älskade, förundren eder icke öfver den glödhetta bland eder, som vederfares eder till pröfning, likasom hände eder något sällsamt, utan i den mån I deltagen i Kristi lidanden, så glädjens, på det att I ock mån glädjas och fröjdas vid hans härlighets uppenbarelse. (1 Petr. 4: 12, 13.)

Men så skola alla de, som vilja lefva gudligt i Kristus Jesus, lida förföljelse. (2 Tim. 3: 12.)

Saliga äro de som lida förföljelse för rättfärdighetens skull, ty dem hörer himmelriket till.

Saliga ären I, när de försmäda och förfölja eder och, ljugande, säga allt ondt mot eder för min skull.

Glädjens och fröjdens eder, ty eder lön är stor i himmelen; ty sammalunda hafva de förföljt profeterna, som voro före eder. (Matt. 5: 10—12.)

Ja, om I än skullen lida för rättfärdighetens skull, saliga ären I. „Frukten icke, såsom de frukta, och låten icke förskräcka eder.“ (1 Petr. 3: 14.)

Salige ären I, när människorna hata eder och när de förskjuta eder och försmäda och bortkasta edert namn, såsom vore det ondt, för Människosonens skull.

Glädjens och fröjdens på den dagen, ty se, eder lön är stor i himmelen; ty sammalunda gjorde deras fäder med profeterna.

Ve eder, då alla människor tala väl om eder; ty sammalunda gjorde deras fäder med de falske profeterna. (Luk. 6: 22, 23, 26.)

Om I blifven smädade för Kristi namns skull, saliga ären I, ty härlighetens och Guds Ande hvilar öfver eder.

Därföre böra ock de som lida efter Guds vilja anbefalla sina själar åt honom, såsom åt en trofast skapare, med goda gärningar. (1 Petr. 4: 14, 19.)

Och en af de äldste svarade och sade till mig: Hvilka äro dessa, som äro klädda i de hvita fotsida kläderna, och hvarifrån hafva de kommit?

Och jag sade till honom: Herre, du vet det. Och han sade till mig: Dessa äro de som komma ur den stora bedröfvelsen; och de hafva tvagit sina kläder och gjort dem hvita i Lammets blod. (Uppb. 7: 13, 14.)

Somliga hafva fått lida bespottelser och gisslingar och därjämte bojor och fängelse, blifvit stenade, ihjälsågade, satta på prof, dödade med svärd, hafva gått omkring i fårskinn och gethudar, nödlidande, plågade, misshandlade, hvilka världen icke var värdig, kringirrande i öknar och berg och hålor och jordens klyftor. (Ebr. 11: 36—38.)

Tålmodighet under förföljelse. Tagen, mina bröder, till föredöme i lidande och i tålamod profeterna, som hafva talat i Herrens namn.

Se, vi prisa dem saliga, som tåligt hafva lidit. Jobs tålamod hafven I hört, och det slut han fick af Herren hafven I sett; ty Herren är kärleksrik och barmhärtig. (Jak. 5: 10, 11.)

Ty detta är nåd, om någon för samvetets skull inför Gud föredrager bedröfvelser, då han lider orättvist.

Ty hvad berömmelse är det, om I ären tålige, då I för edra missgärningar varden slagne? Men om I ären tålige, då I liden för goda gärningar, det är nåd för Gud.

Ty därtill ären I kallade, medan äfven Kristus har lidit för oss och lämnat oss en föresyn, på det att I skullen efterfölja hans fotspår, hvilken icke gjorde någon synd, och i hvilkens mun intet svek vardt funnet, hvilken, när han blef smädad, icke smädade igen, och när han led, icke hotade, utan öfverlämnade det åt den som rätt dömer. (1 Petr. 2: 19—23.)

Orsaker till förföljelse. Om världen hatar eder, så veten, att hon har hatat mig förr än eder.

Voren I af världen, så älskade världen sitt eget; men emedan I icke ären af världen, utan jag har utkorat eder ur världen, därföre hatar världen eder.

Kommen ihåg det ord, som jag har sagt eder; en tjänare är icke för mer än hans herre. Hafva de förföljt mig så skola de ock förfölja eder; hafva de hållit mitt ord, så skola de ock hålla edert.

Men allt detta skola de göra eder för mitt namns skull, ty de känna icke den som har sändt mig. (Joh. 15: 18—21.)

Jag har gifvit dem ditt ord, och världen har hatat dem, emedan de icke äro af världen, såsom jag icke är af världen. (Joh. 17: 14.)

Helgelse.

Helgelse är nödvändig. Därföre helgen eder och varen heliga; ty jag är Herren eder Gud.

Och hållen mina stadgar och gören dem; ty jag är Herren, den eder helgar. (3 Mos. 20: 7, 8.)

Faren efter frid med alla och efter helgelsen, utan hvilken ingen skall se Herren. (Ebr. 12: 14.)

Varen fördenskull I fullkomlige, såsom eder himmelske Fader är fullkomlig. (Matt. 5: 48.)

Utan, såsom den helige, som har kallat eder, varen ock I heliga i all eder umgängelse.
Ty det är skrifvet: „Varen heliga; ty jag är helig.“ (1 Petr. 1: 15, 16.)

Affällingars Straff.

Synd mot den Helige Ande tillgifves icke. Sannerligen säger jag eder: Alla synder skola förlåtas människors barn, äfven de hädelser, med hvilka de än må häda, men hvilken som hädar den Helige Ande, han har icke förlåtelse till evig tid, utan han är skyldig till evig dom. (Marc. 3: 28, 29.)

Och den tjänaren, som har vetat sin herres vilja och icke beredt sig, ej heller gjort efter hans vilja, han skall straffas med många slag. (Luk. 12: 47.)

De affallnas hopplösa ställning. Ty dem som en gång hafva blifvit upplysta och smakat den himmelska gåfvan och blifvit delaktiga af den Helige Ande, och smakat det goda Guds ord och den tillkommande världens krafter, men sedan hafva affallit, dem är det omöjligt att åter förnya till bättring, då de för sig på nytt korsfästa och bespotta Guds Son. (Ebr. 6: 5, 6.)

Ty om vi självfviljande synda, sedan vi hafva fått sanningens kunskap, så står oss intet offer åter för synder, utan en förskräcklig förbidan af dom och nit af en eld, som skall förtära motståndarne. (Ebr. 10: 26, 27.)

Ty om de genom vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi, kunskap hafva undkommit världens besmittelser, men åter låta sig insnärjas i dem och öfvervinnas, så har deras sista blifvit värre än det första.

Ty det vore bättre för dem att icke hafva känt rättfärdighetens väg, än att, sedan de hafva lärt känna den, vända tillbaka från det heliga bud, som blifvit dem öfverlämnat. (2 Petr. 2: 20: 21.)

Böcker, nämda i Bibeln, som icke finnas i den.

Däraf säger man uti den boken om Herrens strider: Den höga bergklippan allt intill skyn och intill Arnons bäck. (4 Mos. 21: 14.)

Då stod solen stilla och månen desslikes, till dess att folket hämnade sig på sina fiender. Är icke detta skrifvit i den frommes bok? Så stod solen midt på himmelen och fördröjde gå ned så när en hel dag. (Jos. 10: 13)

Och befallde, att man skulle lära Juda barn bågen; si, det är skrifvet i den redliges bok. (2 Sam. 1: 18.)

Och Samuel sade folket all rikets rätt och skref det uti en bok och lade det inför Herren. Och Samuel lät allt folket gå, hvar och en i sitt hus. (1 Sam. 10: 25.)

Hvad mer af Salomo, sägandes är, och allt det han gjort hafver, och hans visdom, det är skrifvet i krönikan om Salomo. (1 Kon. 11: 41.)

Men konung Davids gärningar, både de första och de sista, si, de äro skrifna ibland Samuels den siarens gärningar och ibland den profeten Nathans gärningar och ibland Gads den siarens gärningar. (1 Krön. 29: 29.)

Hvad nu mer af Salomo sägandes är, både om hans första och om hans sista, si, det är skrifvet uti den profeten Nathans krönika och uti Ahias profetia af Silo och uti de syner Jeddos den siarens emot Jerobeam, Nebats son. (2 Krön. 9: 29.)

Men Rehabeams gärningar, både de första och de sista, äro beskrifne uti den profeten Semajas och i Iddos den siarens gärningar och upptecknade. Och krigade Rehabeam och Jerobeam så länge de lefde. (2 Krön. 12: 15.)

Hvad nu mer af Abia sägandes är och om hans vägar och hans gärningar, det är skrifvet uti den profeten Iddos historia. (2 Krön. 13: 22.)

Hvad nu mer af Josaphat sägandes är, både det första och det sista, si, det är skrifvet i Jehus gärningar, Hananis sons, hvilka han upptecknat hafver uti Israels konungars bok. (2 Krön. 20: 34.)

Men hans söner, och summan, som under honom församlad var, och Guds hus byggning, si, de äro beskrifna uti historien i Konungaboken. Och hans son Amazia vardt konung i hans ställe. (2 Krön. 24: 27.)

Och om hans bön, och huru han bönhörd vardt, och alla hans synder och missgärningar och rummet, där han höjder uppå byggde och lundar och afgudar uppstälde, förr än han ödmjuk vardt, si, det är allt skrifvet ibland siarnes gärningar. (2 Krön. 33: 19.)

Och Jeremias jämrade sig öfver Josia; och alla sångare och sångerskor höllo deras klagovisor öfver Josua allt intill denna dag och gjorde en vedvänja däraf i Israel. Si, det är skrifvet i de klagovisor. (2 Krön. 35: 25.)

Jag skref till eder i mitt bref, att I skullen undvika umgänge med horkarlar. (1 Kor. 5: 9.)

Att hemligheten blifvit för mig kungjord genom en uppenbarelse, såsom jag förut har i korthet skrifvit. (Ef. 3: 3.)

Och sedan brefvet har blifvit läst hos eder, så lagen, att det ock blifver läst i Laodiceernas församling, och att äfven I fån läsa det bref, som kommer från Laodicea. (Kol. 4: 16.)

Om dessa har ock Enok, den sjunde från Adam, profeterat, sägande: „Se, Herren kommer med sina otaliga helgon. . . .“ (Jud. 14.)

Emedan många hafva tagit sig före att beskrifva de ting, som bland oss äro fullkomligt vissa, efter hvad de hafva meddelat oss, som af begynnelsen varit ögonvittnen och ordets tjänare. (Luk. 1: 1, 2.)

Blandade Ämnen i alfabetisk Ordning.

Andliga gåfvor. 1 Kor. 12, 13 och 14 kap.

Apostlar omtalas. Matt. 10: 2—4. Marc. 6: 30. 1 Kor. 12: 28. Ef. 4: 11.

Apostlarnas fullmakt. Matt. 18: 18—20. 28: 18—20. Marc. 16: 15—18. Luk. 24: 46—49. Joh. 20: 23.

Apostater och öfverträdare blefvo utrotade. 4 Mos. 25: 6—18. 5 Mos. 13: 5—18. 1 Tim. 1: 19, 20.

Barns plikter emot föräldrar. Ef. 6: 1—3. 2 Mos. 20: 12. Ords. 1: 8. 4: 1—4. 10: 1. 15: 20.
Beblandelse med nära blodsförvandter förbjudes. 3 Mos. 18: 6—20.
Biskopar och deras plikter. 1 Tim. 3: 1—7. Tit. 1: 7.
Blod förbjudes att äta. 3 Mos. 17: 10—14. 3: 17. 5 Mos. 12: 16, 23—25. Ap. G. 15: 20, 29.
Bröders förhållande till hvarandra. Matt. 18: 15—17. Luk. 17: 3, 4.
Buden, de tio. 2 Mos. 20: 1—17.

Diakoner och deras plikter. 1 Tim. 3: 8—13. Fil. 1: 1.
Djur, ätliga och oätliga. 3 Mos. 11 kap.
Dryckenskap, fråsseri, kif och afund m. m. förbjudes. Luk. 21: 34. Rom. 13: 13. Gal. 5: 19—21. Ef. 5: 18. 1 Petr. 4: 3.
Drömmar. Job. 33: 14—17. Joel 2: 28. Matt. 1: 20. 2: 12. 27: 19. Ap. G. 2: 17.
Dåraktiga, svaga, oädla och föraktade har Gud utvalt i stället för visa, starka, ädlingar och mäktiga, på det att intet kött skall berömma sig inför Gud. 1 Kor. 1: 26—29. Matt. 11: 25, 26.

Enighet i de heliges församling. Ap. G. 4: 32. Joh. 17: 20—23.
Evangelium predikades för fäderna. Ebr. 4: 2. 1 Kor. 10: 1—5. Gal. 3: 8. Ap. G. 4: 12.

Fasta. Matt. 6: 16—18. Marc. 9: 29. Ap. G. 13: 2. 2 Kor. 6: 5. 1 Sam. 7: 6.
Fattiga, huruledes de skola behandlas. 5 Mos. 15: 7—11. 1 Joh. 3: 17. Jak. 2: 15, 16.
Förbannelser, som skola komma öfver dem, som icke hålla Guds bud. 3 Mos. 26: 14—40. 5 Mos. 28: 15—68. Es. 24 kap. Jer. 11: 1—17.

Föreståndare omtalas. 1 Tim. 5: 17.
Förföljelse måste Jesu efterföljare lida. Matt. 5: 10—12. 10: 22. Joh. 15: 20. 2 Tim. 3: 12.
Församlingens ämbetsmän. Ef. 4: 11. 1 Kor. 12: 28.
Försonlighet. Matt. 6: 14, 15. 18: 21—35. Luk. 17: 3, 4. 2 Kor. 2: 6—11. Ef. 4: 32. Kol. 3: 12, 13.
Förtal förbjudes. 3 Mos. 19: 16. Ps. 50: 20, 21.

Giftermål. 1 Kor. 7 kap.
Guds rike tillhör de fattiga. Matt. 5: 3. Luk. 6: 20.
Gästfrihet. Ebr. 13: 1, 2. 1 Petr. 4: 9. Es. 58: 7—10.

Heligé och helighet omtalas. Rom. 1: 7. 1 Petr. 1: 15, 16. 3 Mos. 11: 44, 45. 19: 2. 20: 26.
Herren hör ej de ondas böner. Ps. 66: 18. Ords. 15: 29. Es. 1: 15. Joh. 9: 31.
Hor förbjudes på det strängaste. 3 Mos. 19: 29. 20: 10—21. 5 Mos. 22: 13—30. Ap. G. 15: 20, 29. 1 Kor. 5 kap.
Hunger efter att höra Herrens ord. Amos. 8: 11—14.

Inbördes kärlek, ett kännetecken på Jesu sanna lärjungar. Joh. 13: 35.
Israel, ett rike af präster. 2 Mos. 19: 6. 1 Petr: 2: 9.

Jesus framträder och predikar. Matt. 4: 17. Marc. 1: 14, 15. Luk. 3: 23. 4: 14, 15.
Jesus utväljer och utsänder sina lärjungar. Matt. 4: 18—22. 10 kap. Marc. 1: 16—20. 3: 14—19. 6: 7. Luk. 5: 1—11. 6: 13—16. 9: 1—6. 10: 1—20.
Johannes döparen framträder, predikar och döper. Matt. 3 kap. Marc. 1: 1—8. Luk. 3: 1—22. Joh. 1: 19—36. 3: 23—36.

Kristus kom icke för att upplösa lagen eller profeterna, utan för att fullborda. Matt. 5: 17.
Kristus må man icke blygas för. Marc. 8: 34—38.
Kvinnor, goda och onda. Ords. 31: 30. Syr. 25 och 26 kap.
Kyskhet omtalas. 1 Kor. 6: 19, 20. 1 Tim. 4: 12. Ords. 6: 23—35. 7: 5—27. 10: 17. Syr. 9: 1—11. 42: 12—20.
Kärleken till Gud består uti att hålla hans bud. 1 Joh. 5: 3.

Lathet tadlas. Ords. 6: 6—11. Syr. 22: 1, 2.
Lärare omtalas. Ap. G. 13: 1. 1 Kor. 12: 28. Ef. 4: 11.
Löften, huru de böra hållas. 4 Mos. 30 kap. 5 Mos. 23: 21.

Plikter af män, hustrur, barn, tjänare och husbönder. Ef. 5 och 6 kap.
Präster omtalas. 2 Mos. 19: 6, 22. Ebr. 7 kap.
Präster och profeter, som lära och spå för penningar. Mika 3: 11. Tit. 1: 10, 11. 2 Petr. 2: 1—3.
Profeter. Mose. 5 Mos. 34: 10. — Aron. 2 Mos. 7: 1. — Samuel. 1 Sam. 3: 20. — Elia. 1 Kon. 17—21 kap. — Elisa. 2 Kon. 2—9 kap. — Barnabas och Saulus m. fl. Ap. G. 13: 1. — Agabus. Ap. G. 11: 27, 28. 21: 10, 11. — Se äfven 1 Kor. 12: 28. Ef. 4: 11.
Profeter, kännetecken på sanna och falska. 5 Mos. 13: 1—5. 18: 20, 21.
Profeter, ej sända af Gud. Jer. 14: 14. 23: 21. 27: 15. 29: 9.
Profetior om Kristi första tillkommelse. Es. 7: 14—16. 9: 6, 7. 53 kap. Mika 5: 1. Sak. 9: 9.

Saligheten är först fullkommen efter kroppens förlossning i uppståndelsen. Rom. 8: 19—25. 2 Kor. 5: 1—7. Fil. 3: 20, 21. 1 Joh. 3: 2.

Sjuka botas genom trons bön och smörjelse med olja af de äldste. Jak. 5: 14, 15. Marc. 16: 18.
Sjuttio äldste omtalas. 2 Mos. 24: 1, 9. 4 Mos. 11: 16, 24, 25. Luk. 10: 1.
Skyddsänglar eller vaktande änglar. 2 Kon. 6: 13—17. Ps. 91: 11, 12. Matt. 18: 10. Ap. G. 5: 19. 12: 7—11. Ebr. 1: 14.
Största är allas tjänare. Matt. 20: 25—28. 23: 11. Marc. 9: 35. Luk. 22: 24—27. Joh. 13: 4—11. 21: 9—13.
Synd emot den Helige Ande tillgifves icke. Matt. 12: 31. Marc. 3: 29. Luk. 12: 10. Ebr. 6: 4—7.
Sättet, hvarpå medlemmar upptagas i församlingen. Ap. G. 2: 38—47. 8 och 10 kap.

Tungans styrsel och rätta bruk. Jak. 3: 1—12.
Tusen år äro såsom en dag för Herren. 2 Petr. 3: 8. Ps. 90: 4.

Uppenbarelsens klippa. Matt. 16: 13, 19.

Vittnesbördets ark, tabernaklet och rökelsealtaret förvaras. 2 Mak. 2: 4—9.
Välsignelser, uttalade genom profetians gåfva öfver Rebecka. 1 Mos. 24: 60. — Öfver Jacob. 1 Mos. 27: 27—29. — Öfver Esau. 1 Mos. 27: 39. 40. — Öfver Josef och hans söner och bröder. 1 Mos. 48: 15, 16. 49: 1—27.
Välsignelser för dem som hålla Guds bud. 3 Mos. 26: 3—13. 5 Mos. 11: 13—15. 28: 1—14.

Ypperliga förmaningar till de helige. Rom. 12 kap. Gal. 6: 1—10. Fil. 2: 1--16. 1 Joh. 4 kap. Jak. 2 kap.

Äkta makar, huru de böra lefva tillsamman. 1 Kor. 7: 1—7.

Äldste omtalas. 2 Mos. 19: 7. 3 Mos. 4: 15. 1 Sam. 15: 30. Ap. G. 11: 30. 14: 23. 15: 4. 20: 17. Jak. 5: 14.

„Älsken edra ovänner.“ Luk. 6: 27.

Änglarna frambära de heligas böner. Tob. 12: 19. Upp. 8: 3, 4.

Öfverheten. Rom. 13: 1—7. Tit. 3: 1.

Kyrko-Ceremoniers Uppkomst.

Följande är ett utdrag ur E. Evalds tidsregister och J. L. Rohmans reformationshistoria.

Dopet förrättades ursprungligen genom neddoppning, så att den, som framställde sig till dop, bringades hel och hållen under vattnet, efter att hafva aflagt en offentlig bekännelse. E. E. sidan 64 och 138 II Del.

Ar 112 förordnade biskop Evaristus i Rom, att ingen vigsel skulle erkännas för giltig utan att vara förrättad af en präst. E. E. sidan 66 II Del.

År 122 införde biskop Alexander i Rom vigvattnet och förordnade, att man skulle blanda vatten i vinet vid utdelandet af altarets sakrament. E. E. sidan 67 II Del.

Ar 152 befallde biskop Hyginius kyrko-invigelse och faddrar vid dopet. E. E. sidan 69 II Del.

Ar 172 förordnade biskop Anicetus i Rom att brud och brudgum skulle vigas i kyrkorna. E. E, sidan 71 II Del.

År 230 infördes skriftemål. E. E. sidan 81 II Del.

Ar 241 infördes helgondyrkan och förböner för de döda. E. E. sidan 83 II Del.

År 252 antogs barndopet på en biskopsynod i Kartago. E. E. sidan 87 II Del.

År 300 införde man altare och messa, samtidigt tog munkväsendet sin begynnelse. E. E. sid. 97—98 II Del.

År 314 började man att uppföra präktiga kyrkor och företaga pilgrimsresor. E. E. sidan 103 II Del.

År 340 begynte man att uppföra kloster. E. E. sidan 109 II Del.

År 400 begynte presterskapet att använda egna och dyrbara ornater, sattes i stor ära och erhöll vidsträckt makt. E. E. sidan 140 II Del.

År 427 började man att använda korstecknet, och utskära kors i kyrkorna. E. E. sidan 176 II Del.

År 500 bestämdes, att fastan skulle räcka 40 dagar före påsk, och förordnades det, att man under fastetiden endast skulle bruka vissa slag af födoämnen. E. E. sidan 177 II Del.

År 600 började presterskapet att använda messhakar. Biskoparne begynte att bruka dalmatiska lifrockar, samt ring och staf. E. E. sidan 208 II Del.

År 604 förordnade biskop Sabianus i Rom att införa kyrkklockor. E. E. sidan 211 II Del.

År 657 förbjöd biskop Engenius presterskapet att lefva i äktenskap. E. E. sidan 222 II Del.

År 671 förordnade påfven Vitulian att bruka orgel och musik i kyrkorna, samt befallde, att det latinska språket skulle användas vid gudstjänsten. E. E. sidan 224 II Del.

År 887 införde påfven Enginius vattenprofvet. E. E. sidan 273 II Del.

INNEHÅLL.

De sista Dagars Heliges Trosartiklar.

1. Vi tro på Gud vår evige Fader och på hans Son, Jesus Kristus, och på den Helige Ande.

2. Vi tro, att människorna skola blifva straffade för sina egna synder, och ej för Adams öfverträdelse.

3. Vi tro, att alla människor kunna blifva frälsta förmedels Kristi försoning, genom att åtlyda evangeliets lagar och ordinanser.

4. Vi tro, att dessa ordinanser äro:
   1) Tro på Herren Jesus Kristus.
   2) Bättring.
   3) Dop med begrafning i vatten till syndernas förlåtelse.
   4) Händers påläggning för den Helige Andes gåfva.

5. Vi tro, att män må kallas af Gud genom inspiration och ordineras af dem, som äro rätteligen bemyndigade till att predika evangelium och förrätta dess ordinanser.

6. Vi tro på den samma organisation, som fanns i den ursprungliga kyrkan, nämligen med apostlar, profeter, evangelister, herdar, lärare, diakoner o. s. v.

7. Vi tro på det eviga evangeliets krafter och gåfvor, nämligen bedömande af andar, profetia, uppenbarelser, syner, helbrägdagörelse, tungomål och uttydning af tungomål o. s. v.

8. Vi tro på Guds ord, såsom det är nedskrifvet i bibeln, så vidt som den är riktigt öfversatt; vi tro också på Guds ord nedskrifvet i Mormons bok och Lärdomens och Förbundets bok.

9. Vi tro allt det som Gud har uppenbarat, allt det som han nu uppenbarar, och vi tro, att han ännu vill uppenbara flera stora och viktiga ting, hänhörande till hans rike.

10. Vi tro på Israels verkliga insamling och de tio stammarnes återförande, att Zion skall blifva grundlagt på det vestra fastlandet (Amerika), att Kristus skall personligen regera på jorden ett tusen år, och att jorden skall blifva förnyad och återfå den paradisiska härligheten.

11. Vi fordra den rättigheten att oförhindrat dyrka Gud den Allsmäktige i öfverensstämmelse med hvad våra egna samveten bjuda, och förunna alla människor den samma rättigheten, att de må tillbedja huru, hvar och hvem de behaga.

12. Vi tro, att det är riktigt att vara konungar, presidenter och öfverhetspersoner underdåniga, och att åtlyda, ära och vidmakthålla lagarna.

13. Vi tro, att enhvar bör vara rättskaffens, sannfärdig, kysk, måttlig, välgörande, dygdig, uppriktig och god emot alla. Vi kunna i sanning säga med Paulus: Vi „tro allting, vi hoppas allting“, vi

hafva utstått mycket och hoppas med Guds hjälp kunna „fördraga allting“. Vi eftertrakta allt, hvad som är dygdigt, älskvärdt, prisvärdt och godt.

JOSEPH SMITH.

Kronologi.

1820. Tidigt på året hade Joseph Smith sin första himmelska syn och var blott 14 år gammal. Han såg två himmelska väsen: Fadern och Sonen.

1823. Den 21te September hade Joseph Smith sin andra himmelska syn, idet ängelen Moroni gästade honom om natten i härlig glans, och i synen viste honom stället hvar uppteckningarne, hvarefter Mormons Bok blef öfversatt, vore bevarade ifrån gamla dagar. Nästa dag gick han till stället och öppnade kistan och såg dem, men blef icke tillåten att taga dem.

1827. Den 22de September erhöll han af samma ängel nämnda uppteckningar och undervisning med hänsyn till deras öfversättning på engelska, hvilket arbete påbegyntes strax därefter.

1829. Den 15de Maj blef Joseph Smith och Oliver Cowdery meddelat det aronska prästadömet af ängelen Johannes den döparen, och med denna myndighet döpte de hvarandra. I Juli månad gästades Joseph Smith af Petrus, Jakob och Johannes, fordom Kristi apostlar, och erhöll det Melkisediska prästadömet, hvilket de själfva hade här på jorden.

1830. Jesu Kristi Kyrka af Sista Dagars Helige blef organiserat den 6te April och äldster blefvo ordinerade, den heliga nattvarden blef utdelt för första gången i kyrkan och likaledes blef händers påläggning för den Helige Andes gåfva utöfvadt.

1834. Den 17de Februari. Det första presidentskap af tre och ett Högråd af tolf blefvo först organiserat.

1835. Den 14de Februari blefvo tolf apostlar utvalde, hvilka senare lämnade Kirtland för att begynna deras första mission.

1836. Den 27de Mars blef templet i Kirtland invigd. Den 3je April blef det gästat af Frälsaren, Moses, Elias och Elisa — himmelska sändebud.

1837. Första missionärer reste till England.

1838. Grufliga förföljelser rasade, och många blefvo mördade genom pöbelvåld.

1841. Den första upplagan af Mormons Bok blef tryckt.

1844. Den 27de Juni blef profeten Joseph Smith och hans broder Hyrum Smith mördade i Carthage fängelse af en pöbelhop bestående af 150 män med svärtade ansikten och full bevapning.

1846. De helige blefvo utdrifna från Nanvoo efter en strid med pöbelhopen i försvar af hustrur, barn och ägodelar.

1847. Det första ressällskap af helige ankom till Salt Lake City, Utah, den 24de Juli, hvar de strax begynte att anlägga städer och odla landet genom konstvattning.

1850. Den 14de Juni ankommo apostel Erastus Snow och äldsterna John E. Forsgren och Geo P. Dykes till Köpenhamn, Danmark. De voro de första missionärer sända till Skandinavien, med undantag af P. O. Hanson, som anlände några veckor förut.

1893. Templet i Salt Lake City blef invigd den 6te April och för många dagar därefter, till dess 75,000 helige hade öfvervarit invigningen. Tre andra tempel voro förut fullbordade och invigda i Utah.

